

ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΠΑΡΩΔΙΑ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΛΟΓΟΘΕΤΗ ΓΟΥΔΙΑΡΗ

ΠΕΡΙ του Ζαχυνθίου τούτου, ὁ λόγιος Πήμων φίλος ἀρχιεπίσκοπος κ. Νικόλαος Κατραμῆς λέγει: α Ἦτο εἰδήμων τῆς »Λατινικῆς, Ἱταλικῆς καὶ Ἑλληνικῆς» μαθητεύσας καὶ παρὰ Παναγιώτη τῷ »Παναμᾶ. Τὸν Νικόλαον ὄντα εἰς ἄκρον »εὐσεβῆ καὶ φιλακόλουθον καὶ καταγινόμενον »εἰς τὸ Τυπικὸν τῆς Ἐκκλησίας ἐφοβοῦντο »οἱ Ἱερεῖς· διότι ἐν ὄρα ἀκολουθιῶν »ἤλεγγεν αὐτοὺς ἂν τις παρέλειπεν ἢ δὲν »ἐψαλλέ τι, εἰς τὴν κατάλληλον ὄραν. »Ἐρμηνεύων τὴν Ἱερὰν Ἀποκάλυψιν καὶ »τὸν Ἀρχάγγελον ἐρησιμολόγει περὶ τῆς »μελλούσης ἀπελευθερώσεως τοῦ ἔθνους »ἡμῶν, καὶ τῆς διὰ τῶν Ρωστικῶν ὀπλων »καταστροφῆς τῶν υἰῶν τῆς Ἀγαρ, ὡς »ἀπέκλειε τοὺς Ὀθωμανούς. Εἰδήμων δ' »ὦν τῆς Ἑλληνικῆς συντάξεως διαφόρους »ἀσματολογίας καὶ λόγους ἐκκλησιαστικοῦς, »οὓς λαϊκοῦς ὦν ἐδίδοε καὶ ἐξεφωνοῦντο ὑπὸ »Ἱερῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις. Ἐγραψε δὲ »καὶ οὐκ ὀλίγα πολιτικά ποιήματα ἄλλ' »ἐξαιρουμένης τῆς εἰς τὴν ὥδην τοῦ Μαρ- »τελάου παρωδίας, καὶ ἐνὸς ὕμνου τῷ »Αὐτοκράτορι τῆς Ῥωσίας Παύλῳ τᾶ

»λοιπὰ ἀπωλέσθησαν. (1) »

Εἰς τὰς βιογραφικὰς ταύτας νήξεις προσθέτομεν ὅτι ὁ Λογοθέτης ἀπεβίωσεν ἐν Ζακύνθῳ τῇ 8 Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1832, ὅτι ὁ μὲν πατὴρ του ἐκαλεῖτο Ἰωάννης καὶ ἡ δὲ μήτηρ του Ῥιγγίνα Κωμιότη. Προσέτι προσθέτομεν καὶ τινὰς ἄλλους στίχους του ἱστορικῆς σημασίας. Ἐποίησεν δ' ἰταλιστὶ στίχους κατὰ τοῦ Φωσκόλου, ἢ μᾶλλον ἀπήνησεν εἰς τὸν Φώσκολον καθ' ὃν χρόνον εἶχεν αὐτὸς δημοσιεύσει τὴν ὥδην εἰς τὸν Βοναπάρτην. Ἀθλοῖοι στίχοι, ὡς πρὸς τὴν καλλιτεχνικὴν ἀξίαν, καὶ, ἐπὶ τὸ πολὺ, διὰ τὰς ἀλοκότους ἰδέας, γελοιοί, ἔχουσιν ὅμως ἀξίαν πολλήν, ἐπειδὴ διασαφίζουσι σελίδα τινὰ τοῦ βίου τοῦ μεγάλου πολίτου Φωσκόλου. Οἱ στίχοι οὗτοι, ἀνέκδοτοι εἰσέτι, δημοσιεῖσθαι προσεχῶς εἰς τὸν δεῦτερον τόμον τοῦ βίου τοῦ Φωσκόλου, ἔργον πολῦτιμον τοῦ διακεκριμένου γραμματολόγου Φρεδερίκου Gilbert De Winckels.

Δημοσιεύοντας τὴν ἀνέκδοτον παρωδίαν τοῦ φιλωρώτου Λογοθέτου, ἵνα ὁ ἀναγνώστης ἐκτιμῆσῃ αὐτὴν κάλλιον, νομίζομεν καλὸν νὰ ἀναδημοσιεύσωμεν (2) παραπλεύρως καὶ τὸν ὕμνον τοῦ Μαρτελάου, ὃν παρωδῆσεν.

(1) Φιλολογικά Ἀνάλεκτα σελ. 423—424

(2) Τὸν ὕμνον τούτον ἐδημοσιεύσαμεν ἡμεῖς τὸ πρῶτον ἐν Ζακύνθῳ τῷ 1884, σὺν ταῖς φηδαῖς τοῦ Κάλβου, τύποις καὶ δαπάναις τοῦ κ. Σ. Χ. Ραρτάνη.

ΥΜΝΟΣ ΜΑΡΤΕΛΑΟΥ

ΠΑΡΩΔΙΑ ΛΟΓΟΘΕΤΟΥ

1	"Οθεν εἴστε τῶν Ἑλλήνων Παλαιὰ ἀνδρειωμένα, Κόκκαλα ἐσκορπισμένα Λάβετε τώρα πνοή. Σταῖς φωναῖς τῆς σάλπιγγός μου 2 "Οχ τὸ μνημ' ἀναστηθῆτε Καὶ τὸ γένος σας νὰ ἰδῆτε Εἰς τὴν πρώτην του τιμῆν. Ἡ ἐξακουστὴ Γαλλία 3 Δὲν βαστᾷ τὴν τυραννία Μὰ με ἀίματοχυσία Ἀποκτᾷ ἐλευθερία. Καθὼς εἶνε ἀνδρειωμένη 4 Τὸ καλὸ τοῦτο σκορπίζει Καὶ ὀλοῦθε τὸ χαρίζει "Οθεν βλέπει ἀδικία. Εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀπογόνους 5 "Οσον εἶδετε χαμένο Ἐδῶ τώρα ἀποχτημένο Ἀπὸ χεῖρα δυνατῆ. Ἐνας στρατηγὸς ἀνδρείος 6 Πέμπεται ὄχ τὴν Γαλλίαν Πίπτει εἰς τὴν Ἰταλίαν, Κάνει θέρυθον πολὺ. Ἐτρεξαν ὄλα τὰ Ἑθνη 7 Νὰ ἀντισταθοῦν με βίαν Μὰ ἐκεῖνα με ἀντρέια Κατακόπτει τοὺς ἐχθρούς. Μποναπάρτες δὲν φοβεῖται 8 Δὲν γνωρίζει τὴ δειλία, Νὰ χαρίσῃ ἐλευθερία Προσπαθεῖ εἰς τὸ λαό. Στὸ βουνό, σταῖς ἄγραις βράχαις, 9 Ἀναβάνει, δὲν τρομάζει, Ἡ καρδιά του δὲν σπαράζει Στὸν ἀγῶνα τοὺς πολλοὺς. Χύνονται ὡσὰν μελίσια 10 Οἱ ἐχθροὶ αἱματομένοι, Γύρωθεν ἀρματωμένοι Μὲ πολέμους φοβερούς. Ἀρχινοῦν, τὸν τριγυρίζουν 11 Τύρανοι καὶ ἡ φωτιά, Μὰ τοῦ στήθους του ἡ καρδιά Δὲν δειλιάζει παντελῶς. Στὰ βουνὰ καὶ στὰ λαγγάδια 12 Πέτετε πέρνει, τὸν δρόμον, Τοὺς τυράννευς δίνει νόμον Ἡρώας ὁ τρομερός.	1	Ποῖος ἀγροίκησε ποτέ του Κόκκαλα πνοὴν νὰ ἐκβάλουν, Σάλπιγγα νὰ καταλάβουν Κ' ὄχ τὰ μνημάτα νὰ ἐβγοῦν; Ψεῦμα μέγα ἐν ἀληθείᾳ! 2 Πλὴν καὶ τοῦτο ἀνεῖχε γένῃ Τῆς Ἑλλάδος οἱ ἀνδρείοι Ποῖαν τιμῆν ἤθελε ἰδοῦν; Ἡ Γαλλία ξακουσμένη 3 Δὲν βαστᾷ τὴν τυραννία, Τὸ γνωρίζει ἡ Ἰταλία, Ποῦ διὰ χρόνους θὰ θρηγῆ! Καθὼς εἶναι ἀνδρειωμένη 4 Τὸ καλὸ τοῦτο σκορπίζει, Ποῦ ὀλοῦθεν διαγομίζει, Ἐταί ἡ Ῥώμη ὁμολογᾷ. Εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀπογόνους 5 "Οσον εἶναι μαζομένο Ἴδου τώρα εἶν' συρμένο Ἀπὸ χεῖρα πενητῆ. Ἐνας δράκος πεινασμένος 6 Πέμπεται ὄχ τὴν Γαλλίαν, Πίπτει εἰς τὴν Ἰταλίαν Κ' ὄ, τι εὔρει τὸ ρουφᾷ. Ἐτρεξαν ὄλα τὰ Ἑθνη 7 Νὰ ἀντισταθοῦν με βίαν, Μὰ με τὴν κατεργαρίαν "Ολους τοὺς ἀποκοιμᾷ. Μποναπάρτες δὲν φοβεῖται 8 Μὰ γνωρίζει τὴν δειλία, Νὰ χαρίσῃ ἐλευθερία, Ἐταί τάζει τῶν Λαῶν! Μποναπάρτες, ὅπου λέγεις, 9 Καλομένη τὸν ἐπράζων, Π' ἔκαμε κ' ἀναστενάζων "Ολους τοὺς χριστιανούς. Τί μελίσια ἡμᾶς λέγεις; 10 Μὲ τί ἄρματα ἐβγῆκαν; Ποῦ εὐναπαντηθῆκαν; Τί πολέμους μελετᾷς; Πότ' αὐτὸν ἐτριγυρίζαν; 11 Ποῦ εὔρεθῆκαν οἱ τυράννοι; Τοῦτο ὁ νεὺς σου πῶς τὸ βάνει; Τέσσα ψεύματα νὰ λές; Στὰ βουνὰ καὶ στὰ λαγγάδια 12 Οἱ ληστοὶ φράζων τὸν δρόμον Καὶ ἀλήθεια δίνον νόμον Τῶν διαβάτων ποῦ περνοῦν.
---	--	---	--

"Οθεν κάμει εὐρίσκει κάστρα 13 "Οθεν κάμει τυραννία, Μὲ βρογαῖς ἀπὸ φωτιά, Μ' ὅθεν κάμει αὐτὸς νικᾷ. Πίπτουν κάτω καὶ τὰ κάστρα, 14 Σβένονται καὶ ἡ φωταῖς Μὲ πολλαῖς ματοχυσίαις Τοὺς τυράννευς κυνηγᾷ. "Οθεν εἴστε τῶν Ἑλλήλων 15 Παλαιὰ ἀνδρειωμένα, Κόκκαλα ἐσκορπισμένα, Λάβετε τώρα πνοὴν Ἐξυπνᾶτε γιὰ νὰ ἰδῆτε 16 Ἡρώα στὴν Ἰταλίαν Π' ἔδωκεν ἐλευθερίαν Κ' ἔφθασε εἰς ἐδῶ. Ἐξυπνᾶτε διὰ νὰ ἰδῆτε 17 Τὴν μητέρα σας Γαλλίαν, Ποῦ χαρίζει ἐλευθερίαν Εἰς τῆς γῆς σας τὸν λαόν. Εἰς τὸν κόλπον τ' Ἀντριάτου 18 Ποῦ φωλεύει ἕνα λεοντάρι Μὲ φωναῖς δίχως κοντάρι Τὸ γκρεμίζει στὴ γῆ. Τὰ λεονταράκια φέγγουν, 19 Τὴν φωλεάν τους ἀφανίζει, Ἐδῶ κ' ἐκεῖθεν τὰ σκορπίζει Ἐρημα με ἐντροπήν. Πίπτοντας χαμαὶ ὁ Λέων, 20 Εἰς ἐκεῖν τὸν κρεμισμὸν του Κ' εἰς ἐκεῖν τὸν μουγκρισμὸν του Ἐκαμε πολλὸν σεισμόν. Ἐκουνίστηκαν τὰ ὄρη, 21 Θάλασσαις ἀναστενάζων Τοὺς λαοὺς κατατινάζων Γύρωθεν τῆς Βενετίας. Εἰς ταῖς παραχαῖς ἐκείναις 22 Ἐφτασε εἰς τὰ Νησιά Τοῦ σεισμοῦ ἡ πολλὴ βία Μὲ τρομάρα τῆς καρδιάς. Φόβοι, τρόμοι εἰς τὴν γῆν μας 23 Καὶ φωτιά τριγυρίζων, Ἀπ' ὀλοῦθεν φοβερίζων Τὰ μνημεῖα ν' ἀνοίθοῦν. Μόκτα, ἡμέρα τρέχουν δάκρυα 24 Καὶ τὸν οὐρανὸν σκοτίζων, Στεναγμοὶ ὅπου κηπνίζων Καὶ ὡσὰν νέφελα θροῦν. Ἄρματα πολλὰ ἐτοιμάζων 25 Καὶ σπαθία καὶ φωταῖς Μὲ ὄρμαις πολλὰ ὀρμαίαις Τῆς Ζακύνθου οἱ Λαοί.	13 Κ' ὄλοι ὡς δύστυχον τὸν κρᾶζων, Κ' ὡσὰν φίλον τὸν ἐμπάζων "Οχι με φωταῖς, ὡς λές. Μήτε ἀναφαν φωταῖς 14 Μήτε αἵματα ἐχουθῆκαν, Μήτε κάστρα ἐνκορμιστήκαν, Τί τρελάδες τραγουδᾷς; Ποῦ τὴν βρῖκαμε μητέρα 15 Τὴν Γαλλίαν ὅπου κρᾶζεις; Δὲν θρηγᾷς κ' ἀναστενάζεις Εἰς τούτην μας τὴν συμφορᾷν; Τὸ λεοντάρι ὅπου λέγεις 16 Μὲ τὰ χάδια ἐπιασέτο, Τὸ φαρμάκι ἐποτισέτο Καὶ τὸ ἐνκρέμισε στὴν γῆν. Ἄφου τ' εἶδε κ' ἦταν ψόφια 17 Τότε ἐπεῖρε του τὸ δέρμα, Ἦταν βέβαια χωρὶς αἷμα, "Οπως εἶνε φυσικόν. Τότε δὰ τὰ λεονταράκια 18 Ἐρριανὰ ἐσκορπιστήκαν, "Οχι πῶς ἐφοθηθῆκαν, Μὰ δὲν εἶχανε βοσκόν. Τὴν φωλεάν δὲν τὴν ἐπῆρε, 19 Τὴν λυπήθη τὴν καυμένην! Ποῦταν βαρυφορτωμένη Καὶ τὴν λάφρωσε πολὺ! "Ο σεισμὸς ὅπου ἐσὺ γράφεις 20 Δὲν ἦτον ὀκτὸ λεοντάρι. Ἦταν αὐτὸ παληκάρι, Π' ἦλθε τὸ Γερμανικόν. Τότε ἀληθῶς τὰ ὄρη 21 Ἐκουνίστηκαν, κ' ἐφάνη Εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ φθάνει Καὶ τοὺς Γάλλους ἀπειλεῖ. Καὶ ἡ παραχῆ ἐκείνη 22 Ποῦ ἠκούστη στὰ Νησιά Μὲ χαρμόσυνη καρδιά Τὴν ἠκούσαμε κ' ἡμεῖς. Εἰς τὴν γῆν μας δὲν εἶν' τρόμος, 23 Εἴμαστε ἐτοιμασμένοι Καὶ με τ' ἄρματα ζωσμένοι Πεδιόθεν με τιμῆν. Χαράς δάκρυα εἶν' ἐκεῖνα 24 Ἐπειδὴ κ' ἀκαρτεροῦμε Τὴν ἐλευθερία νὰ ἰδοῦμε Ἀπὸ ἦρωα πιστόν. Οἱ λαοὶ στῆς Ζακύνθου 25 Ἄρματα πολλὰ ἐτοιμάζων, Τὴν ἐδίκησι φωνάζων Εἰς τοὺς κλέπτας νὰ γενῆ.
---	--

Τὰ μουγκρίσματα ἀκούουν Λεονταριού και αὐτοὶ σπαράζουσιν, Ἄν γνωρίζουν και τρομάζουν Τὸ καλὸ τους τὸ πολὺ.	26	Τὰ μουγγρίσματα π' ἀκούμε, Ἦ καρδιά μας δὲν σπαράζει, Οὐτε τίποτα λογιάζει Φόβητρα προσωρινά.	26
"Ἡρώας ὁ Βοναπάρτης Τὴν Ἑλλάδα θ' ἀναστήσει, Χωρὶς ν' ἀργοπορήσῃ. Πέμπει ἕνα στρατηγὸν.	27	Βοναπάρτες τὴν Ἑλλάδα Ἦλθε νὰ τὴν ἀφανίσῃ Ὅχι νὰ τὴν ἀναστήσῃ Ὅς κηρύττεις δολερῶς.	27
Τοῦ Ἀδριάτου τὰ πελάγη Τὰ πλεούμενα γεμίζουν, Κάθε λύπη ἀφανίζουν Κάθε φόβον και κλυθμόν.	28	Τ' Ἀδριάτου τὰ πελάγη. Τὰ πλεούμενα γεμίζουν, Τὴν χαρὰν τὴν ἀφανίζουν Και εἰς φόβον μᾶς κρατοῦν.	28
Φθάνουσι εἰς τὴν Κερκύρα, Κ' ὁ λαὸς πανηγυρίζουν, Τὸ ἐλεῦθερο γνωρίζουν Και κροτοῦσι μὲ χαραῖς.	29	Φθάνουσιν εἰς τὴν Κερκύραν Κ' οἱ λαοὶ πανηγυρίζουν, Κάλλιο ἦτο νὰ πενθίζουσιν Και νὰ κλαίγουν θλιβερά.	29
"Ὅπου ἐφώλευεν ὁ Λέων Ἀπεδιώχθη μὲ τὴν βία Κ' ἔλαμψε ἡ ἐλευθερία Μὲ πανήγυρες πολλαῖς	30	"Ὅπου ἐφώλευεν ὁ Λέων Ἦτο και πολὺ ἀσεβεία Γιαυτὸ ὁ Θεὸς εἰς σκληρία Τσ' ἔρριψε παντοτεινά.	30
Εἰς ἐσένα, ὦ Γεντίλῃ Τὰ Νησιά και χροτοῦν και χαιροῦν, Και σοὺ τάσσουν ν' ἀναφέρουν Πανταχοῦ ταῖς ἀρεταῖς	31	Τὰ Νησιά ἀπεθυμοῦσαν Τὸν Γεντίλῃ νὰ μὴ φθάσῃ Και στὰ βάθη τῆς ἠθαλάσσης Ὅλους νάχε τοὺς δευθῆ.	31
Τσ' ἀρεταῖς σου, ὦ Γεντίλῃ, Τὰ Νησιά θὰ ὑμνήσουν, Πανταχοῦ θέλει τιμηθῆσιν, Μὲ περιφημαῖς ὠδαῖς.	32	Ταῖς ψευταῖς σου, ὦ Γεντίλῃ, Τὰ Νησιά θέλει ὑμνήσουν, Πανταχοῦ νὰ διαλαλήσουν Ταῖς μεγάλας σου ἀρπαγαῖς	32
Και σοὺ ὀρκίζομεν ὁμάδι Στὸ φυτὸ τσ' ἐλευθερίας, Τοὺς ἐπαίνους τῆς Γαλλίας Πῶς θὰ ψάλλωμεν και ἐσέ.	33	Και σοὺ ὀρκίζομεν ὁμάδι Στὸ φυτὸν τῆς πονηρίας, Ταῖς κλεψιαῖς τῆς Γαλλίας Νὰ κηρύττωμεν, και ἐσέ.	33
"Ἄν ἡ Μούσαι μας ξυπνήσουν Και τὰ ὄργανα ἀρπάξουν Τὰ ἔθνη ὅλα θὰ τρομάζουν Τῆς Γαλλίας ταῖς ὠδαῖς.	34	"Ἄν ἡ Μούσαις μας ξυπνήσουν Και τὰ ὄργανά τους πιάσουν, Τὰ ἔθνη ὅλα θὰ γελάσουν Τῆς Γαλλίας ταῖς κλοπαῖς.	34
Βοναπάρτε και Γεντίλῃ Θέλει ἀποθανατήσουν Ὅταν θέλῃ κελადῆσουν Μὲ Πινδαρικαῖς φωναῖς	35	"Ἦ Πινδαρικαῖς φωναῖς σου Ἐπρεπε τώρα ν' ἀρχίσουν Θλιβερά νὰ τραγουδήσουν Τῶν Γραικῶν ταῖς δυστυχιαῖς.	35
Τὸν ὕμνον τοῦ Μαρτελάου ἐπὶ Γάλλων οἱ Ζακύνθιοι ἦδον και ἀκολούθως, ἐλθόντων τῶν Ῥωσοτύρκων, οἱ φιλόρωσοι ἦδον τὴν παρωδιαν τοῦ Λογοθέτου. Ἐπὶ τῶν δημοκρατικῶν Γάλλων εὐρίσκοντό τινες, οἵ- τινες, ἐχθροὶ τῶν φιλελευθέρων ἀρχῶν ὄντες, ἦδον τὴν παρωδιαν τοῦ Λογοθέτου. Ὁ Λογοθέτης ἐμίσει τοὺς Γάλλους με- γάλως και θιασώτης ἦτο τῆς Ῥωσίας μέ- χρι ἀηδίας. Ὅμως ἡ Γαλλία ὠρέλησε τὴν Ἐπτάνησον περισσότερο τῆς Ῥωσίας.		Ὁ Λογοθέτης ἦτο ἀνήρ εὐπαίδευτος μὲν πλὴν ἐπιπόλαιος και ὅσα ἔργα του εἶδο- μεν ὅλα στεροῦνται τέχνης. Ἐνόμιζεν ὅτι οἱ Ῥῶσοι θὰ κατέστρεφον τοὺς Τούρκους, θὰ ἠλευθέρουν τὴν Ἑλλάδα και θὰ εἰργά- ζοντο ἀείποτε ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου μας. Ἦ ἱστορία ὅμως τὴν σήμερον μαρτυροῖ ὅτι, και εἰς τοῦτο εὐρίσκτο εἰς ἀπάτην μεγίστην.	

Σ. ΔΕ-ΒΙΑΖΗΣ.

Ο ΚΑΡΟΛΟΣ ΔΙΚΕΝΣ

ΚΑΙ Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Τὸ ὄνομα τοῦ Καρόλου Δίκενς ἀναγράφεται ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι μετὰ τοῦ Οὐάλλτερ Σκώττ, Βούλντερ και ἄλλων διασήμων Ἀγγλων συγγραφέων, ἐν τῷ πλῆθει ἐκείνῳ τῶν περιφήμων ἀνδρῶν, ἐν ᾧ ἡ Ἰσπανία ἐχάραξεν δι' ἀνεξαιρέτων χαρακτήρων τὰ ὀνόματα τοῦ Κερβαντές, Καλδερώνος (1) Κουεβέτο, Λόπε και τόσων ἄλλων ἀναμνηστικῶν τῆς ἰσπανικῆς φιλολογίας· ἡ Γαλλία τὰ τοῦ Le Sage, Ρακίνα, Μολιέρου, ἡ μεγάλη Βρετανία τὰ τοῦ Σαίξπηρ και τοῦ Βύρωνος, ἡ Γερμανία τὰ τοῦ Σχίλλερ και Γκαίτε, και ἡ Ἰταλία τὰ τοῦ Δάντου, Τάσση, Ἀλφιέρη, Μαντσόνι και πολλῶν ἄλλων.

Ὁ Κάρολος Δίκενς ἀνήκει εἰς τὸ εἶδος ἐκεῖνο τῶν μεγάλων συγγραφέων, οἵτινες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐμφανίζονται ἐν τῷ φιλολογικῷ κόσμῳ, ὅπως ἀνεκνώσωσι τὴν τέρψιν τοῦ δημοσίου, συν-οδηθόντες τὰ γράμματα μετὰ τοῦ πνεύματος τοῦ αἰῶνος εἰς ὃν ζῶσιν, και αὐξάνοντες τὸν σπυρὸν κύκλον ἐν ᾧ ἡ ἐμπειρία και ὑποκρισία, ἡ ἀπειρία ἢ ἡ τυραννικὴ εὐσχημοσύνη, σπεύδουσιν ὅπως περι-λέβωσι τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν. Ὁ Δίκενς ἦτο πι-σὸς και λαμπρὸς ζωγράφος τῶν ἀγγλικῶν ἐθίμων, ὁ ἀδυσώπητος ἐρευρητὴς τῶν δυστυχιῶν τοῦ ἠδεδε-σμευμένου λαοῦ, ὅστις ὑπὸ τὴν δεσποτειαν τῶν εὐτυχοῦντων και ἰσχυρῶν θρηθεῖ και τίχεται ἐν τῇ μενώσει και τῇ ἐγκατελείψει. Αἱ εἰκόνες ἐν Ῥού-βενς γραφόμεναι ὑπὸ τῆς ἐπιδεξείας και διδασκαλι-κῆς χειρὸς τοῦ Δίκενς καθ' ἑλὴν τὴν πλατύτητα τῶν γεγονότων των εἰσὶν ἀληθῶς φωτογραφία τῆς ἠθικῆς και φυσικῆς φυσιογνωμίας τῆς Ἀγγλίας.

Ὅπως γνωρίζῃ τις τὸν ἰσπανικὸν λαὸν τοῦ XVII αἰῶνος, ἀρκεῖ νὰ ἀναγνώσῃ τὰ ἔργα τοῦ Φραγκίσκου δὲ Κουεβέτο, ὅπως μελετήσῃ τὸ ἀγ-

(1) Ἐκ τῶν δραματικῶν ἔργων τοῦ Καλδερω-
νος μετέφρασαν ὁ ἀρχισυντάκτης τῆς «Νέας Ἐφημε-
ρίδος» κ. Γ. Καμπούρογλου, τρία τὰ ἐκλεκτότερα
τῶν Ἀ λ κ α δ η τ ῆ ς Θ α λ α μ ε α ς, τὰ Μ υ
σ τ ι κ α και Φ ω ν α κ τ α και τὸ Σ τ ι χ ε ἰ ὶ.
Ἐκ τούτων τὸ πρῶτον παρεστάθη τὴν παρελθούσαν
περίοδον ὑπὸ τοῦ θιάσου τοῦ κ. Ἀλεξιάδου, ὑπο-
κείμενος αὐτοῦ τοῦ κ. Ἀλεξιάδου τὸ πρωταγωνι-
στοῦν πρόσωπον τὸν Πέτρον Κρέσπεν, οὗ τινος τὸν
χαρακτήρα κατὰ τὸν μεταφραστὴν και τοὺς ἰδόντας
αὐτὸν ὑπεκρίνατο ἀμιγῆτως, σεσημηθεὶς μοναδικῶς ἐν
τῷ προσώπῳ τούτῳ. Σημ. Μετφρ.

γλικὸν ἔθνος τῆς ἐποχῆς τοῦ Δίκενς, τὰ καλλί-
τερα ἔγγραφα εἰσὶν αἱ διηγήσεις τοῦ ἐξόχου ἀγ-
γλου συγγραφέως, αἵπερ εἶνε κράμα εὐθυμίας και
λύπης, πικρῶν και λεπτῶν αἰσθημάτων. Ἦ φυ-
σικὴ γελιογραφία μετὰ τοῦ ποιήματος τοῦ πνεύ-
ματος εἶνε τὸ σιόφως, ὅπερ εὐρίσκεται εἰς πάσας
αὐτοῦ τὰς διηγήσεις, ἐνθα ὑπάρχει πληθώρα διὰ
τε τὴν φαντασίαν και τὴν αἴσθησιν.

Εἰς τὴν φαιδρότητα, ἣτις ὀδηγεῖ τὸν δυσ-
τυχῆ ὑποκριτὴν, ἐν ἀλλοκότῳ μορφῇ, λαμβάνει
ἢ αἰσινίδιος μεταβολὴ εἰς τινὰ τῶν βλεμμάτων ἐ-
κείνων, ἅτινα πλῆττουσι τὴν καρδιαν τῶν μικρῶν,
και ἅτινα εἰσὶν ἀπίθανα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν
μεγάλων.

Ὁ Δίκενς ἐγίνωσκε τὰ ἐλαττήρια τῆς ἀγγλι-
κῆς κοινωνίας ἐν τῇ ἑλῃ, και ἕνα μὴ προσθά-
λη τοῦς συμπατριώτας του διὰ τῆς οικιαγραφίας αὐ-
τῶν, ἐκάλυπτε μετ' ἐλαφρῆς ἀστεϊότητος τὰς
εἰκόνας και τὰ ἀντικείμενα τῆς γραφίδος του, με-
τατρέπων οὕτω πρὸς τὸν συγγραφέα τὴν συμ-
πάθειαν τῶν ἀναγνωστῶν, τέρπων διὰ τῆς σατύρας
αὐτοῦς, και οὕτως εἰς ἐλευθέρως ψέγων τὰς κοινο-
νικὰς καταχρήσεις.

Τίς κατὰ πρώτην φορὰν ἀναγνώσας διήγημά-
τι τοῦ Δίκενς δὲν εὗρεν εἰς τὴν διάπλασιν αὐ-
τοῦ χάριτα και εὐφραν, οὐ τὴν τυχοῦσαν, ὅπερ
δι' ἀληθοῦς οικιαγραφίας ἐξαπτότῃ κατὰ τὸ φαι-
νόμενον; Πολλὰκις ὅμως ἐν τῇ οικιαγραφίᾳ και
διάπλασει ταύτῃ καλύπτεται ἡ πρωτίστη ἐκείνης, ἡ
γεννέτεραι ἰδέα πάντων τῶν συγγραμμάτων τοῦ Δίκενς,
ἡ ἀ ν θ ρ ω π ῖ ν η μ ὀ ρ φ ω σ ῖ ς.

Συμβαίνει εἰς τὰ ἔργα τοῦ μεγάλου μυθιστο-
ρογράφου τὸ αὐτὸ, ὅπερ και εἰς τὰς Ἐ κ τ α κ τ ο υ ς
Ἰ σ τ ο ρ ῖ α ς τοῦ Ἐδγάρδου Πόε, τοῦ ἐξ ἄρ-
κτου ἀμερικανοῦ· εὐρίσκει εἰς τὸ πνεῦμα τοσοῦτον
πάθος (ἂν και πολὺ διασπέρη) ὅπερ δυσκόλως ὁ
ἀναγνώστης ὑποκλέπτει εἰς τὴν ἐπιδημίαν τῶν γνω-
μοδοτήσεων του. Ἄλλ' ὁ Δίκενς τελευτῆ συγκινῶν,
ὡς ὁ Πόε, ὅπως κάμη πισευτὰς και ἀληθεῖς τὰς
μαζλλον ἀσυνήθεις φαντασίας. Ὁ ταπεινὸς ἐργάτης,
ὁ δυστυχὴς ἐπαίτης, ὁ ἐγκαταλειμμένος ὄρφανός,
μὴ παραβλεπόμενος ὑπὸ τοῦ σκαπτικοῦ συγγραφέως,
προκαλοῦσι τὸν γέλωτα· πλὴν γέλωτα, ὅστις μετα-
τρέπεται μετ' ἄλλγον εἰς δάκρυα, ὅςτε ὁ συγγρα-
φεὺς δεικνύει ὅτι ὑπὸ τὴν ἀθλίαν ἐκείνην ὕψιν κρύ-
πτεται καρδία ἀρίστη, και ψυχὴ ἀγαθὴ ἐτοίμη πρὸς
πᾶσαν θυσίαν και ἐπιτιθεῖα εἰς πράξεις καλὰς.

Ὁ Δίκενς ἀρέσκειται πολλάκις νὰ δεικνύῃ ὠραίων
τινὰ γυναῖκα ἣς ὁ βίος ἐπιτίθηται πικρῶν και εἰνε
μερῶς περιπετειῶν, αἵτινες δύναται και λίθους νὰ
συγκινήσασιν.

Ἰπὸ τὴν σεβασμίαν μορφήν τοῦ ἀγγλοῦ λόρδου, ὅστις θωπεύει τοὺς κύνες του καὶ βασιλεύει τοὺς ἀνθρώπους του, δεικνύει ὁ Δίκην τὸ κοινωνικὸν ἐκεῖνο φοιτῆριον τῆς Μεγάλης Βρεττανίας, τὸ ὑπαρασπιζόμενον δημοσίως τὴν ἐλευθερίαν τῶν λαῶν καὶ ἐδικαίων τῆς οἰκίας του τὸν πτωχὸν καὶ ἐνδεῆ, ἢ τὸν ὑπρέτην ὅστις δὲν διαφυλάττει τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἀξίας αὐτοῦ ὡς ἀνθρώπου. Ἀληθῆς διερμηνεὺς τῶν δυσυχόντων, ὁ Δίκην δὲν καλλιεργεῖ τὰ ἐλαττώματα, ἄτινα συνοδεύουσι τὰ τέκνα τῆς ἀγνοίας καὶ τῆς δυσυχίας καὶ τῶν ταλαιπωριῶν εἰς ἃς διατελοῦσιν ἀδιακόπως, ἀλλὰ ἀπεκδυόμενος τῶν κοινωνικῶν περὶ τῆς ἀνθρωπότητος ἰδεῶν του, τοῦ ἐνδύματος μετ' οὗ καθεὶς ἀναλαμβάνει τὴν θέσιν του ἐν τῷ κόσμῳ, ζῆτει εἰς ἐκτύπωσιν τὸν καλλιτέχνην τῆς καρδίας καὶ τὸν δυσυχῆ ἐνδεῆ. Ὁ Γρύλλος Γῆς Ἐρίας, ὁ Νικόλαος Νικκλετὸ, ἡ Μικρὰ Δορρίτ, Barnaby Rudge, Davy Copperfield, Oliviero Twist, Donbey, Mr. Pickwich, ὁ Πρωχὸς foe, ὁ Ξενοδόχος τοῦ Χοκουόργες τοῦ Λονδίνου, οἱ Δύσκολοι καιροὶ, ὁ Μαρτίνος Χαζουίτ, καὶ ἄλλαι διηγήσεις εἶνε μεταπεφρασμέναι εἰς ἀπάσας σχεδὸν τὰς διαλέκτους, καὶ σήμερον ὁ Δίκηνς ὑπάρχει εἰς ὅλας τὰς βιβλιοθήκας τῶν φιλόλογων τῆς Ἀγγλίας, Γαλλίας, Γερμανίας, Ἰσπανίας καὶ Ἰταλίας, Ὅποσοι ὠραῖότητες! ὅποια ἀγγλῖονα! ὅποια φιλοσοφία!

Ὅποιαν σκληρὰν χρηστοθήειαν κρύπτει εἰς τὸ βάθος τῶν ἔργων του, ἄτινα καθὼς προκαλοῦσι τὸν γέλωτα, ἀποσπῶσι συνάμα δάκρυα εὐσπλαγχνίας!

Ὁ Δίκηνς ὑπέστη κατὰ τὰ πρῶτα αὐτοῦ ἔτη ὑπαρξίν δυστυχῆ ἀνέγνωσε τὰς δυστυχίας ἐν τῷ πρακτικῷ τοῦ βίου βιβλίῳ καὶ εἰς τοῦτο ἐγνώρισε καὶ ἀνέγνωσε τὸσον βαθέως τοὺς δυστυχεῖς καὶ ἀποκλήρους τῆς εὐμενοῦς τύχης ἐν τῷ σταδίῳ του ὑπέστη πολλά, πλὴν ταῦτα ὅλα ὑπέστη καρτερικῶς καὶ γενναίως. Αἱ λαμπηδόνες ἃς ἀνακίδει ἡ λάμψις τῶν εἰκόνων του ἐπιχέουσι φῶς εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀναγινώσκοντος αὐτόν.

Ὁ γόνιμος συγγραφεὺς εἶχεν εὖρει ἐν τῷ κοινωνικῷ κόσμῳ πρότυπον διὰ πάντας τοὺς τύπους αὐτοῦ. Τὸ σταδίον του ὑπῆρξε βραχὺ, ἀλλὰ τεταραγμένον ἠναγκασμένος νὰ λητῆ τὸ στήριγμα, ἀπερῆσεν ὅπως λάβῃ μέρος εἰς τὴν σύνταξιν τῆς The True fun, ἐφημερίδος βίβλικης τοῦ Λονδίνου· μετὰ ταῦτα εἰς τὸν «Καθρέπτην τῆς συνδικαλέξεως» καὶ βραδύτερον στενογράφος τῆς «Morning Chronicle.»

Ἐκτοτε δοθέντος τοῦ ἀληθοῦς αὐτοῦ φιλολογικῷ σταδίου ἐν τῷ ἐφημερίδι ταύτῃ ἐδημοσίευσεν τὰ πρῶτα δοκίμια, διὰ τοῦ τίτλου «Σχῆδι ἐπὶ τοῦ

ἀγγλικῷ βίῳ καὶ χαρακτῆρος» ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Βότς, εἰκονογραφηθέντα ὑπὸ τοῦ ἀγγλοῦ γελιογράφου Κρούλοχακ.

Ἐν τοῖς δοκίμοις τούτοις τῶν φιλολογικῶν σπουδῶν του ἀποκαλύπτεται ἤδη ἐν ὄχι ἄλλο ἢ εὐφυΐα, ἥτις τοιαύτην δόξαν ὤφειλε νὰ θηροῦσιν ἐν Ἀγγλίᾳ, ὁ συγγραφεὺς ὅστις ὑπερβαίνει τὸν δεσμὸν τοῦ ὄχλου, τῆς πληθῆος ἐκείνης τῶν ὑπάρξεων, αἰτινες διέρχονται εἰς τὴν ἐλπίδουσαι τὸ ἔνομα τῶν ἐγκυχαραγμένων ἐν εἰς τὰ ἱστορικὰ ἔγγραφα, ὑπερήφανοι διὰ τὴν ἀξίαν αὐτῶν καὶ τὴν ἐκτίμησιν, ἣν ἀπολαοῦσιν παρὰ τῆς κοινωνίας, ἣν πιστεύουσιν ὅτι θὰ ὀδηγήσῃσιν καὶ θὰ διαφύωσιν.

Ἄλλ' ὁ Δίκηνς ἀπέκτησε τὴν θέσιν τῆς μελλούσης θεσεῶς του, τὸ ἔνομα του κατέστη δημοφιλὲς καὶ τὰ ἔργα του ἐξήγειρον τὴν περιέργειαν καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν τοῦ ἀγγλικῷ δημοσίου, ὅτε ἔγγραψε τὰ πρῶτα αὐτοῦ διηγήματα ἐν τῇ εβδομαδιαίᾳ Club Pichnich. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἡ δημοσία γνώμη τὸν ἐθεώρει ἀξίον σύντροφον τοῦ Βούλβερ.

Ἀσφαλίσεις θέσιν εὐπορον, ἀναζητηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐκδοτῶν καὶ κληθεὶς ὑπὸ τοῦ δημοσίου, ὁ Δίκηνς ἐσκέφη τὸν γάμον, ἐν ἐν βραχυτάτῳ διαστήματι συνῆψε μετὰ γυναῖκος, ἥτις ἦτο πρότυπον χάριτος καὶ ἀρετῆς, τῆς κόρης τοῦ δικηγόρου Χαογκάρτ, ἐπιστηθίου φίλου τοῦ Βάλτερ Σκώττ καὶ τοῦ Σερρέυ. Τὰ ἔργα τοῦ διαστήματος μυστοιστοριογράφου ἐξηπλοῦντο πανταχοῦ· ἐξηπλοῦντο μετ' ὀλίγας ἡμέρας τῆς ἐκδόσεώς των, καὶ ἐν βραχείᾳ χρονικῷ διαστήματι ἐβλεπον τὸν εὐτυχῆ συγγραφέα κύριον ἑκατοσφύς χιλιάδων λιρῶν. Μεταξὺ τῶν συμβεβηκότων τοῦ βίου του εὐρίσκειται μία ἐκδρομὴ εἰς βόρειον Ἀμερικὴν, ἐνθα ἔμεινε δίδων δημοσίως μαθήματα τῶν ἔργων του, αἶρων Φριάμβους καὶ προσελκύνων τὸν θαυμασμόν πάντων.

Μετέβη εἰς Ἰταλίαν καὶ τὰ ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν τὰ αὐτὰ, ὡς ἐπίσης καὶ ἐν Γαλλίᾳ. Ἐκ τῶν ταξιδίων του τούτων εὖρει πλείους ἀντικείμενα διὰ τὰ περίφημα ἔργα του.

Μετὰ τινὰ καιρὸν ἵδρυσεν ἐν Λονδίῳ, ἐνωθεὶς μετὰ τοῦ W. Dilke, τὴν Daily News, ὄργανον ἐλεύθερον τῆς μεσαιᾶς τάξεως τῆς Μεγ. Βρεττανίας, εἰς τὴν διεύθυνσιν καὶ τὴν σύνταξιν τῆς ὁποίας ἀφιέρωσε τὰς γνώσεις του καὶ τὴν δραστηριότητά του· ἀλλ' ἡ ὑπηρεσία αὕτη τῷ ἦτο πολὺ ἐνοχλητικὴ καὶ ἐγκατέλειψε τὴν διεύθυνσιν τοῦ φύλλου, ἀναλαβὼν τῷ 1850 τὴν ἐκδοσιν τῆς εβδομαδιαίας Household Words, ἡ ἐκδοσις τῆς ὁποίας ἐν βραχείᾳ διαστήματι ἀνήλθεν εἰς 60,000 ἀντιτύπων.

Τὸ 1852 ἔγραψεν ἱστορίαν τῆς Ἀγγλίας διὰ παιδῶν, ἔργον ἐμπορικὸν μᾶλλον ἢ φιλολογικόν,

πλὴν ἀναμφισβητήτου ὠφελείας.

Ὁ Κάρολος Δίκηνς συνετέλεσε τὰ μᾶλα καθ' ἐν χρόνον πρῶτον κατὰ τὴν Θεμελίωσιν καὶ εἶτα κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ διατήρησιν τῆς Literary guild, ἐταιρίας συζητήσεως τῷ 1851, ὅπως συνδράμῃ τοὺς δυστυχεῖς φιλόλογους.

Ἡμέρας τινὰς πρὸ τοῦ θανάτου του—ὅτε ὁ δημοφιλὲς συγγραφεὺς ἦτο 58 ἐτῶν—εἶχε προετοιμάσει συμβόλαιον, ὅπως δώσῃ σειρὰν ἐξ ἑκατῶν μελετῶν, δι' ἃς ἐμελλε νὰ λάβῃ 250 χιλ. φραγ. Εὐτυχῆς ἐν τῇ ἐξίᾳ τῆς πνευματικῆς ἐργασίας, θωπευθεὶς ὑπο τῆς τύχης καὶ κολακευθεὶς ὅσον τὸ δυνατὸν εὐχαρίστως ἠδύνατο νὰ ὑπάρχῃ διὰ τὴν ἰδίαν ἀγάπην τοῦ ἀνθρώπου, ὁ Δίκηνς ὑπεχώρησεν εἰς δευτὴν νόσον.

Ἐπὶ τοῦ ἐπιταφίου λίθου ἐχαράχθη τὸ ἐξῆς ἀπλοῦν ἐπίγραμμα:

ΚΑΡΟΛΟΣ ΔΙΚΗΝΣ

Γεννηθεὶς τὴν 7 Φεβρουαρίου 1802

Ἀπέθανε τὴν 9 Ἰουνίου 1870.

Ἄπειροί εἰσιν αἱ ἐκδόσεις, αἰτινες ἐγένοντο εἰς τὰ ἔργα του, ἀλλ' ἡ μᾶλλον σημαντικὴ ἀναμφισβότως εἶνε ἐκείνη ἥτις ἀποτελεῖ μέρος τῆς Συγκρίσεως τῶν ἀγγλικῶν συγγραφέων τοῦ Θεαουχίντζ.

(ἐκ τοῦ Ἰταλικῷ)

ΣΤΥΛ. Δ. ΘΕΟΔΩΡΑΚΑΚΗΣ.

ΑΣΜΑ 1

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΤ ΠΕΤΡΑΡΧΟΤ

Οὔσα ἀποθαμένη ἡ Δέσποινα Λαύρα

Oimè il belviso oimè il soave sguardo
Oimè il leggiadro fortamento altero ect...

Ὄϊμὲ, τ' ὠραῖοις πρόσωπο ἠμᾶτιν τ' ἀσπρολασμένα,
Οἱ τρόποι οἱ ἀπαρόμοιαστοι κ' εὐγενικοὶ ὀϊμένα!
Ὄϊμὲ, ἡ λαλιὰ τῆς ποῦ ἔκαμε τὸν ἀνάνδρον ἀνδρεῖο
Κ' ἡμέρευσ, ἐταπεινὸν κάθῃ σκληρὸ θερεῖο.

Ὄϊμὲ, τὸ γλυκὸ γέλιοι τῆς ποῦ ἐβλή μου ἐπετοῦσε,
Θάνατε! γιατί τὸ ἔθυσες ποῦ μὲ παρηγοροῦσε;
Τέτοια ψυχὴ βασιλικὴ ποῦ ἄξια νὰ καθίσῃ
Ἦτον σὲ θρόνον βασιλεῖα βασιλεῖο νὰ στολίσῃ,
Παράκαϊρα ἐκπέθηκε ἔτσι Ἄδῃ τὸ σκοτάδι
Στὸν κόσμον μὴν ἀφίνωντας πῶς ἐξῆσε σημάδι!
Σὺ ἔστην καρδιὰ μου ἐβαλλες τὴ φλόγα τοῦ ἐρωτὸς σου
Ἄπο ἔσ' εἶχα τὴ πνοὴ καὶ ἦμουνα ἐδικὸς σου,
Καὶ τώρα ποῦ ἀπὸ ἴσανε βρισκομαι χωρισμένος
Χίλιαις φοραῖς περισσότερο εἶμαι δυστυχισμένος.
Τοὺς πόθους, ταῖς ἐλπίδες μου δυνάμονε ἡ λαλιὰ σου
Ὅταν θλιμμένος ἔφευγα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ σου,
Ἄπ' τὴ γλυ εἰὰ σου συντροφιά, ἀλλ' ἀπὸ καὶ τὰ μέρη
Πετώντας μὲ μίξ ἀρπαξε τὰ λόγια μας τ' ἀέρι.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΚΑΦΟΚΕΦΑΛΟΣ

ΕΝ ΜΑΘΗΜΑ

(πρωτότυπον διηγήμα)

(συνέχεια) καὶ τέλος)

Ε'.

Ὅταν ἔμεινε μόνος ὁ κύρ Γιαννάκης ἐβάδισεν ἐπὶ μικρὸν ἐντὸς τοῦ ἐξιατορίου του τεταραγμένος.

—Πάει! μου τὸ πῆραν τὸ μυαλό! μὲ τρέλλαναν, μὲ τρελλαίνου, εἶ με τρελλάνου! Θεέ μου! πῶς κατάντησαν! Ἀὐν πρέπει ὅμως νὰ ὑποχωρήσω ἐδῶ, διότι πάει πλέον! Πρέπει νὰ ἐπιμείνω διότι ἀρκετὰ μοῦ πῆραν τὸν ἀέρα. Ἐδῶ πρέπει νὰ δεῖξω τὴν δυνάμιν μου. Μὲ αὐταῖς ὅμως ἐλησμένησα τὴσιν ὠρα τὰς ἄλλας ὑποθέσεις μου.

Καθῆσας ἐλαβε τὸ χαρτοφυλάκιόν του καὶ ἐξέβαλλε διάφορα χαρτία. Μετ' ὀλίγον εὗρεν ἐντὸς αὐτοῦ ἐπιστολήν τινα ἣν ἐξήτει, καὶ διέτρεψε τὰς πρώτας γραμμὰς ταύτης.

—Ἄ! τέλος πάντων, ἀνεκράξε μετὰ μικρὸν, ὁ κύρ Χαράλαμπος μοῦ γράφει ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ ὅτι ἕνας γνώριμός του ζῆτει ν' ἀγοράσῃ τὸ σπίτι μου ἔς τὴ Πλάκα. «Ὅτι, γράφει, ἕνας φίλος μου, ὁ κύριος Παπαβίγος, νέος, θέλει ν' ἀγοράσῃ τὸ σπίτι σου πῶχως ἔς τὴ Πλάκα καὶ θέλει νὰ σὲ ἰδῇ γὰρ νὰ συμφωνήσῃτε. Σήμερα εἴθλη σπῖτι σου γι' αὐτό.» Τέλος πάντων ἐλπίζω εἶα τοῦ τὸ φορτώσω ἔς τὴ γάχη του τώρα μὲ μεγάλη αὐξήσει διότι καθὼς ἡ Κυβέρνησις

Ἐὰ σπλάση τὴν ἀναγκαστικὴν κυκλοφορίαν Ἐὰ πωληθῶν πολλὰ σπίτια καὶ ἡ τιμαὶς Ἐὰ ξεπέσουν.

Τὴν σιγὴν ταύτην εἰσῆλθεν ἡ Μαρουσώ.

—Ἀφέντη, λέγει τῷ κύρ Γιαννάκη, ἕνας κύριος θέλει νὰ σὲ ἰδῇ.

—Ποῖος εἶνε; δὲν σοῦ εἶπε τὸ ὄνομά του;

—Ὅχι, αφέντη.

—Ἔ! πὲς του νὰ 'μπῆ.

Καὶ ἡ Μαρουσώ ἐξῆλλε.

—Ἐγὼ γούσο, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ κύρ Γιαννάκης, νᾶναι ὁ νέος φίλος τοῦ φίλου μου κύρ Χαραλάμπη.

Διεκόπη ὑπὸ τῆς εἰσόδου νέου τινος, εικοσιπενταετοῦς τὴν ἡλικίαν περίπου, ἐνδεδυμένου μέλανα καὶ μετ' ἀρκετῆς ἐπιτηδεύσεως. Ἦτο δὲ οὗτος ὁ Νικόλαος Λαμπρίδης ὁ ἀνόδος καὶ εὐτυχῆς ἐλεγκτὸς τῆς κυρίας Λουράκου καὶ τῆς Φανῆς, καὶ ὁ αἴτιος τοσούτων ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ κύρ Γιαννάκη ἐπαναστάσεων. Εἰσῆλθε δειλὸς καὶ κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα τὸν πῖλόν του.

—Ἄ! ἐσκέρθη ὁ κύρ Γιαννάκης, χωρὶς ἀμφοβολίαν αὐτὸς εἶν' ὁ ἀγοραστῆς.

Καὶ ὑψηλοφῶνως:

—Καλημέρα σου, κύριε, προσέθηκε, ὄρισε, καθυσε.

—Καλημέρα σας, κύριε, ἀπεκρίνατο ὁ Λαμπρίδης ἐκπλακτὸς ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ καλῇ ὑποδοχῇ. Ἐπίστευεν ὅτι ἡ Φανὴ Ἐὰ προδιέθεσε καλῶς τὸν πατέρα της καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐγένετο θαρράλειώτερος.

—Καὶ λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ κύρ Γιαννάκης, ἔρχεσαι γιὰ νὰ μοῦ ζητήσης...

—Κύριε... ναί... ἀπεκρίνατο ὁ Λαμπρίδης προσποιούμενος τὸν τεταραγμένον ἀλλ' ἑσωτερικῶς εὐχαριστήμενον διότι ὁ κύρ Γιαννάκης, ὡς ἐνόμιζεν, ἦρι χιζὲ πρῶτος τὴν συζήτησιν τῆς νομπεύσεώς του.

—Ἄ! καλὰ τὸ ἐμάντευσά, αὐτὸς ὁ ἀγοραστῆς εἶνε, διελογίσθη ὁ κύρ Γιαννάκης καὶ ἀπειτονόμενος πρὸς τὸν Λαμπρίδην: Δοιπὸν, κύριε, εἰσθε ὁ...

—Βεβαύτατα, ἔσπευσε νὰ εἶπῃ ὁ Λαμπρίδης.

—Ποῦ 'σεῖλαν... ἐξηκολούθησεν ὁ κύρ Γιαννάκης ἔχων πάντοτε ἐνοικτήν-ἐμπροσθέν του τὴν ἐπιστολὴν τοῦ φίλου του Χαραλάμπου.

—Ναί, κύριε, ἀπεκρίνατο καὶ πάλιν ὁ Λαμπρίδης.

—Ν' ἀγοράσης...

—Ν' ἀγοράσω λέει εἶπε καθ' ἑαυτὸν ἐκπεπληγμένος ὁ Λαμπρίδης. Τί λόγια εἶνε τούτα; Καὶ πρὸς τὸν κύρ Γιαννάκην: Ὅχι, κύριε, ν' ἀγοράσω ἀλλὰ νὰ ζητήσω...

—Ἄ! ἀπεκρίνατο μειδιῶν ὁ κύρ Γιαννάκης, τὸ ἴδιο πρᾶγμα δὲν εἶνε;

—Σὰν κουτὸς φαίνεται νᾶναι αὐτὸς ὁ γέρος, διελογίσθη ὁ Λαμπρίδης! Ἀκοῦς ἐκεῖ τὸ ἴδιον!... Καὶ ὑψηλοφῶνως πρὸς τὸν κύρ Γιαννάκην: Ναί, δὲν λέγω...

—Δοιπὸν, κύριε, ἐγὼ ἀπεφάσισα νὰ συγκατατεθῶ, διότι...

—Ἦ! σὰς εὐχαριστῶ πολὺ καὶ Ἐὰ σὰς εὐγνωμονῶ διὰ βίου, διέκοψεν ἐνθέρμως ὁ Λαμπρίδης.

—Τί μοῦ ψάλλει τούτος ἐδῶ πάλιν; εἶλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ κύρ Γιαννάκης. Ὅθ' μ' εὐγνωμονῆ! ἐνῶ ἐγὼ δὲν βλέπω πότε νὰ τοῦ φρωτώσω 'ς τὴ βράχην καὶ νὰ ξεγλυτώσω. Ἐγὼ γούσο νὰ 'μπλέξω μὲ κἀνένα βλάκα.

Καὶ ὑψηλοφῶνως πρὸς τὸν Λαμπρίδην.

—Μάλισα, κύριε, προσέθηκεν, ἀπεφάσισα νὰ συγκατατεθῶ. Ἐν τούτοις ὅμως εἰς σὰς ὁ ὅποιος Ἐ' ἀποκτήσητε ἕνα τέτοιον Σησακρὸν—ἐμπορῶ νὰ σὰς τὸ βεβαίωσω ὅτι εἶνε Σησακρὸς—πρέπει νὰ σὰς εἶπω καὶ πῶς πρέπει νὰ τὸν διορθώσητε κομματάκι...

—Τὴν κόρην του νὰ διορθώσω! Καλὰ ἔλεγα πῶς ζουρλάθη αὐτὸς ὁ γέρος, διελογίσθη ὁ Λαμπρίδης. Καὶ πρὸς τὸν κύρ Γιαννάκην: Βεβαιωθήτε, κύριε, εἶπεν, ὅτι ὅταν τὴν πάρω θέλω προσπαθήσω...

—Μάλισα, κύριε, διέκοψεν ὁ κύρ Γιαννάκης ὅταν κἀπως τὴν... Καὶ ἐνταῦθα χειρονομῶ ἐπὶ τοῦ σώματός του θέλων νὰ δείξῃ δῆθεν πῶς πρέπει τὴν οἰκίαν νὰ διορθώση, (ἐνῶ ὁ Λαμπρίδης νομίζει τὴν Φανὴν), διότι εἶνε 'λιγάκι, ἔτσι... 'ξέρω κι' ἐγὼ... θέλω νὰ σὰς εἶπω τὴν ἀλήθειαν γιὰτι εἰσθε νέος κι' ἐνδιαφέρομαι... (πῶς διάβαλο νὰ τοῦ τὸ 'πῶ) 'σάν... 'σάν... σαραβαλιασμένη...

—Σαραβαλιασμένη! ἀνέκραξεν ἐκπεπληγμένος ὁ Λαμπρίδης. Τί ἐνοεῖτε κύριε;...

—Ἔπειτα, ἐξηκολούθησεν ὁ κύρ Γιαννάκης μὴ ἐνοήσας τὴν ἀναφώνησιν τοῦ Λαμπρίδου ὅταν τὴν περιποιηθῆς 'λιγάκι Ἐὰ φαντάζῃ περὶ πολὺ... καὶ πάλι ὅπως θέλεις γιὰτι ἰδικὸ σου συμφέρον θᾶναι διότι τότε Ἐὰ κερδίξῃ παρὰ μὲ τὴν οὐρά...

—Ὅθ' βγάλω παραδες! ἀνέκραξεν ὁ Λαμπρίδης ἐπιμᾶλλον ἐκπεπληγμένος.

—Βέβαια, βέβαια, ἀπεκρίνατο ὁ κύρ Γιαννάκης διὰ βεβαιωτικῶς τόνου, καὶ πολλοὺς μάλιστα, σοὶ τὸ ἐγγυῶμαι ἐγὼ...

—Καλὲ τί λέτε, κύριε; ἀνέκραξεν πλέον ὁ Λαμπρίδης, μὲ τὰ σωσὰ σας ὁμιλεῖτε; Εἶνε δυνατόν νὰ υποθέσητε ὅτι Ἐὰ βγάλω παραδες ἀπὸ τὴ κόρη σας, καί... —Τί γυρεύει τώρα ἡ κόρη μου ἐδῶ μέσα 'ποῦ τὴν ἀνακατεῖς; Ἐγὼ σοῦ λέγω πῶς τὸ σπῆτι...

—Καλὲ ποῖο σπῆτι! ἀπαντᾷ ὁ Λαμπρίδης: γιὰ σπῆτι 'μιλοῦμε 'μέξ' τώρα;...

—Μὰ τί, δὲν εἰσαι ὁ ἀγοραστῆς τοῦ σπῆτιοῦ μου, ποῦ μοῦ ἔγραψεν ὁ φίλος μου κύρ Χαραλ...

—Τί ἀγοραστῆς, ἐγὼ; ἀπεκρίνατο γελῶν ὁ Λαμπρίδης: ἐγὼ ἦλθα δι' ἄλλην ὑπόθεσιν, ὄχι διὰ ν' ἀγοράσω σπῆτι.

—Καὶ τὸσην ὥρα 'μιλοῦμε καὶ δὲν καταλαβαίνω...

μὲν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον! ἀπάντησεν ὁ κύρ Γιαννάκης: Ἦ! διάβολο!

—Ἐγὼ, κύριε, ἀπεκρίνατο ὑποκλινόμενος ἐπὶ τῆς καρτέλας τοῦ ὁ Λαμπρίδης, ἦλθα νὰ ζητήσω τὴν χεῖρα...

—Ποιὰ χ' ἦρα; ἀπήντησεν ὁ κύρ Γιαννάκης: ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιά χεῖρα.

—Τὴν χεῖρα τῆς Συγατρὸς σας Φανῆς, ἐπειδὴ τὴν ἀγαπῶ καὶ ἀνταγαπῶμαι, ἀπορῶ δὲ πῶς μέχρι τούδε δὲν σὰς ὠμίλησε διόλου περὶ ἐμοῦ.

—Ἄ! ἂ! ἀνέκραξεν ὁ κύρ Γιαννάκης, μήπως εἰσαι σὺ ὁ Λαμπρίδης;

—Μάλισα, κύριε, ἀπήντησεν ὑποκλινόμενος ὁ Λαμπρίδης.

—Ἄ! ἂ! ἐξηκολούθησεν ὁ κύρ Γιαννάκης, σὺ, τὸ λοιπὸν, εἰσαι; Καὶ ἔπειτα τί; μοῦ ζητεῖς τὴν Φανὴν. Καλὰ ἀλλ' ἐπειδὴ ἐγὼ ἄλλον τὸν ὅποιον Ἐὰ δώσω τῆς κόρης μου, λυτοῦμαι πολὺ διότι σοῦ τὴν ἀνοῦμαι.

—Εἶνε τελευταῖός σας λόγος, κύριε; εἶπεν συγχεχίμενος ὀλίγον ὁ Λαμπρίδης.

—Μάλισα, ὁ τελευταῖός μου λόγος.

—Ἄγνοεῖτε λοιπὸν τίς εἰμαι;

—Ὅχι, δὲν τ' ἄγνω, ἀπήντησεν εἰρωνικῶς ὁ κύρ Γιαννάκης. Εἰσαι ὁ κ. Νικόλαος Λαμπρίδης, ὑπάλληλος τῆς Τραπεζῆς, νέος τοῦ συρμοῦ, ὁ ὅποιος ἔχεις πλοῦσιον πατέρα καὶ Σείον εἰς τὴν Ἀμερικὴν μὲ τρία ἑκατομύρια καὶ τοῦ ὁποίου εἰσαι ὁ μόνος του κληρονόμος. Βλέπετε τὸ λοιπὸν ὅτι σὲ γνωρίζω καὶ πολὺ καλὰ μάλιστα, προσέθηκεν ὁ κύρ Γιαννάκης μειδιῶν εἰρωνικῶς.

—Δοιπὸν, κύριε, ἄρνεῖσθε;

—Δὲν συνειθίζω νὰ 'ξαναλέγω τὸ λόγο μου,

—Χαίρετε, κύριε, καὶ εὐχομαι νὰ μὴ μετανοήσητε, εἶπεν ἐξερχόμενος ὁ Λαμπρίδης κατὰ τὸ φαινόμενον ἀτάραχος, ἀλλ' ἑσωτερικῶς λίαν τεταραγμένος διὰ τὰς ἀπατηθείσας ἐλπίδας του.

—Ταπεινότητος δούλος σου, νὲε μου, τὸ εὐχομαι κ' ἐγὼ, ἀπεκρίνατο ὁ κύρ Γιαννάκης εἰρωνικῶς.

Ἦ σύζυγός του καὶ ἡ Φανὴ αἰτινες ἐκαιροφυλάκτου τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Λαμπρίδου διὰ νὰ μάθωσι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς προτάσεώς του εἰσῆλθον εὐθὺς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν ἐκεῖνου. Μαθούσαι δὲ τὴν ἀποποίησιν τοῦ κύρ Γιαννάκη ἐφῶραξαν, ἐθρόαξαν, ἀλλ' ὁ κύρ Γιαννάκης ἀτάραχος ἔλαβε τὸν πῖλόν του, τὸ ἀγῶριζο σά λι του καὶ τὴν μέθδόν του καὶ ἀπῆλθεν ἐπαναλαμβάνων:

—Τὸν κόσμον νὰ χαλάσητε, ὁ Κερῆ; Ἐὰ γείνη γαμπρός μου. Ἄ! δὲν ὑποχωρῶ πειά!

Ἐπὶ πολλὰς ἐν τούτοις ἡμέρας ἀμφοτέραι ἦτε σύζυγός καὶ ἡ Συγάτηρ του τοῦ ἐκρατοῦσαν μούτρα καὶ δὲν τῷ ὠμίλου. Μίαν ἡμέραν ὅμως

ὁ κύρ Γιαννάκης εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον, (διότι ἐκεῖ συνήθως ἐκάθηντο) καὶ ἐνθα εὐρίσκατο ἡ σύζυγός του καὶ ἡ Συγάτηρ του, ἐκ δὲ τῆς φουσιγνωμίας του ἐμάντευσεν τίς ἐτι εἶχεν εὐχάριστον τὴ μάθη.

—Δοιπὸν, ἐπιμένετε γιὰ τὸν Λαμπρίδην σας; λέγει ὁ κύρ Γιαννάκης πρὸς ἀμφοτέρας εἰρωνικῶς.

—Καὶ τώρα καὶ πάντοτε, ἀπήντησεν ἀπορασιακῶς ἡ Φανὴ.

—Σάμπως αὐτὸ τὸ πάντοτε δὲν μοῦ κτυπᾷ καλὰ 'ς τὸ αὐτί καὶ μὴ τὸ λὲς, διότι τώρα Ἐὰ μάθησθε ὅτι ὁ χαριέστατος νέος σας εἶν' ἕνας παληάνθρωπος καὶ ὅμως ἐπιτήδειος πολὺ διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ σας γελᾷ.

—Πάλι τὰ ἴδια Ἐὰ μᾶς 'πῆς, τῆς ἰδιαίας γρήνιας, τῷ λέγει ἡ σύζυγός του.

—Δὲν εἶνε γρήνιας, ἀπήντησεν ὁ κύρ Γιαννάκης. Ὁ Λαμπρίδης σας, μάθετέ το, ἐμβῆκε 'ς τὴ φυλακὴ διὰ χρεὴ καθὼς καὶ διὰ πλαστογραφίαν διότι ἐπλαστογράφησε μίαν συναλλαγματοκίαν.

—Μὰ ἀπ' οὗ εἶνε πλοῦσιος πῶς τὰ ἔκαμεν αὐτά; εἶπεν ἡ Φανὴ, εἶναι ἀδύνατον!

—Βέβαια, ἀδύνατον! προσέθηκεν ἡ Ἀναστασία. Αὐτὸς ὁ τόσῳ πλοῦσιος, ὁ ἑκατομμυριῶχος...

—Πλοῦσιος! ἑκατομμυριῶχος! Κακομοίρας! εἶπε, μετ' οἴκτου ὁ κύρ Γιαννάκης. Δὲν σοῦ τόλγα ἐγὼ, μπρὲ γυναῖκα, πῶς σὲ πούλησε γιὰ πρᾶσινο χαβιᾶρι;

—Μὰ... ἀπετόλμησεν εἰσεῖν ἡ Ἀναστασία, ἐν ᾗ ἡ Φανὴ εἶχε κλίνην τὴν κεφαλὴν καὶ ἐσθλογοιζέτο.

—Τσομυδιά!... εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ κύρ Γιαννάκης. Τὰ βλέπετε τώρα τὰ κατορθώματά σας μὲ τῆς ιδέαις 'ποῦ ἔχετε ἀπ' αὐτὰ τὰ παληοβίβλια, 'ποῦ ἔτσι μοῦρχεται νὰ τὰ πιάσω νὰ τὰ πετάξω ἔλα ἀπὸ τὸ παράθυρο. Τὰ προκόψατε καὶ ἡ δύο καθὼς κι' ἐκεῖνος ὁ προκομμένος ὁ γυῖός μου, ὁ χαμένος, ποῦ κάθεται καὶ 'ξοδύει τόσα ἐκεῖ 'ς τὴν Εὐρώπην καὶ ὄλο χρεὴ κάνει γιὰ νὰ μὲ καταγρήψῃ. Ἐβαλθήκατε ὄλοι σας νὰ μὲ βουρξίσετε ὄλον.

—Βλέπω, Γιαννάκη, εἶπεν ἡ Ἀναστασία, ὅτι ὁ ἀχρεῖος ἐκεῖνος μ' ἐπερίπαξε φοβερά. Καταλαβαίνω τώρα καὶ σοῦ ὁμολογῶ τὸ λάθος μου.

—Καὶ σὺ, κυρὰ Φανὴ, τί λὲς τώρα; λέγει πρὸς τὴν κόρην του ὁ κύρ Γιαννάκης.

—Κάμε ὅ,τι θέλεις, πατέρα, ἀπεκρίνατο ἐκεῖνη: τὸσον ἐξενοχρωθήθηκα 'ποῦ ἄκουσα αὐτὰ ὡς δὲν μὲ μέλει τώρα διὰ τίποτε πλέον.

—Τὰ βλέπετε; δὲν σοῦ τάλγα ἐγὼ, ἀπήντησεν κατευχαριστήμενος ὁ κύρ Γιαννάκης. Νὰ στείλω νὰ μηνύσω τοῦ Κερῆ ὅτι τὸν δέχεται ὡς σύζυγον;

—Μάλισα, πατέρα, ἀπεκρίνατο ἡ Φανὴ. Ἀκοῦς ἐκεῖ τὸν παληάνθρωπον, προσέθηκεν ἐννοοῦσα τὸν Λαμ-

πρίδην.

—“Όταν σοῦ τάλεγα ἐγώ, γυναῖκα, πῶς τὸν Κερᾶ θὰ πάρῃ ἡ Φανή, μ' ἐροῦδρίζεις; καὶ δὲν μ' ἐπίστεις. Τὰ εἶδες τώρα μετ' τὸν περίφημό σου γαμπρό. Ἄς σὺ χρησιμεύσῃ λοιπὸν αὐτὸ τοῖλάχισον ὡς μάθημα.

ΣΤ'.

Μετὰ τινὰς ἑβδομάδας ἀνεγνώσκοντο ἐν τῷ «Λυκόφωτι» Ἄθηναικῆ ἐφημερίδι τὰ ἑξῆς:

«Εὐόνοιοι καὶ ἐν χαράϊς ἐτελέσθησαν χυθὲς τὸ ἐσπέρας, ἐν τῇ ἐνταῦθα ἐκκλησίᾳ τῶν Ἀγίων Θεοδώρων, οἱ γάμοι τῆς διὰ πολλῶν προτερημάτων κεκοσμημένης δεσποινίδος Φανῆς, θυγατρὸς τοῦ παρ' ἡμῖν σεβαστοῦ πολυτάλαντου κ. Ἰωάννου Δουράκου, μετὰ τοῦ κ. Ἀντωνίου Κερᾶ, παντοπόλου.

Τοῖς νεονύμφουσι εὐχονται οἱ φίλοι εὐτεχνίαν καὶ βίον μακρὸν καὶ ὀλιγον.»

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Μαρτίου 1884.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α, ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ.

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

(διήγημα)

Novo piacer che negli umani ingegni
Spesse volte si trova
D' amar qual cosa nova
Più foltaschiera di sospiri accoglia
(Petrarca canz. III)

ΕΝΕΙΔΕΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ. Ἀναδιδῶν τις τὰς σελίδας τῆς ἱστορίας ἴσται πολλάκις ἐκθαμβὸς ἐνώπιον ἀσυνήθων τινῶν χαρακτήρων οἵτινες ἂν καὶ δὲν ἔλαβον μέγα μέρος οὐδὲ διεδραμάτισαν σπουδαῖον πρόσωπον ἐν τῇ ἀλλεπαλλήλῃ σειρᾷ τῶν τῆς γῆς μεταβολῶν, ἐν τούτοις καταπλήττουσιν ἡ συγκρινούσιν ἐνεκα αὐτῆς ταύτης τῆς ἀρκενείας τῶν. Ἡ ἱστορία εἶναι ἐν μέγα χειρόγραφον, γεγραμμένον πάντοτε κατὰ τὸν αὐτὸν ὁμοίωμορον γραφικὸν χαρακτήρα· ἐνίοτε ἡ γραφὴ προσκρούσασα ὀπίσει μελανόματά τινα ἐπὶ τοῦ χαρτοῦ καὶ ταῦτα μόνον προσβάλλουσι τὸν μακρὸν περὶ παρατηρούμενα ὀφθαλμοῦν· αἱ καταφανεῖς αὐτὰ κηλίδες εἰσὶν οἱ εὐαριθμοὶ μεγάλοι ἄνδρες οἵτινες ἀναλαμβάνοντες ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἐγένοντο τὸ κέντρον περὶ ὃ περιεγράψαν αἱ ἀνθρώπινα πράξεις τῆς ἐποχῆς τῶν. Ἐν τούτοις ὑπέκρουσαν ἐν τῷ χειρογρά-

φῷ καὶ πλεῖστα ἄλλα παραδείγματα μελέτης καὶ παρατηρήσεως· ἀξία δὲν θυμῶμεθα ἐν παραμελήσωμεν καὶ τὴν σπουδὴν τῶν ἡμῶρων ἐκείνων προσώπων ἀπὸν παρέχοντων ὡς σκιά πρό τῶν μεγάλων καὶ λαμπρῶν τῆς ἱστορίας συμβάντων. Πολλάκις ἄλλως τε ἀπεδείχθη ὅτι οὐχί τόσοσιν ἡ μεγαλοφυΐα ὅσον αἱ περιστάσεις ἀποδεικνύουσι τοὺς μεγάλους ἄνδρας. Οὐδεμία ἄλλη ἱστορία νομίζω ὅτι ἔχει νὰ δεῖξῃ τοιαῦτα ἀξιοσημείωτα μὲν, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀγνωστα πρόσωπα ὅσα ἡ μεσαιωνικὴ καὶ νέα ἡμῶν ἱστορία. Ἐκ τῶν ἰδιορρυθμῶν τούτων χαρακτήρων εἰσὶ καὶ ὁ Λιβέριος Γερρακάρης καὶ ἡ Φανεριώτισσα Ἀναστασία, ὧν σκεναὶ τινεῖς τοῦ πολυεταρχοῦ βίου ζωγραφίζονται ἐνταῦθα.

* * *

Τὰ συμβάντα ἄτινα μέλλω νὰ διηγῶμαι δὲν ἔχουσι πολὺ δραματικὴν τὴν ἀφήγησιν. Ἡ ἐποχὴ εἶναι ὀλίγον ἀπομεμακρυσμένη καὶ ἵνα καλῶς διακρίνῃ τις τὸ ἀντικείμενον ἔχει ἀνάγκη τοῦ μεγεθυντικοῦ φακοῦ τῆς φαντασίας. Ἄλλ' ἔγω· ἂν δὲν ἴδωμεν διὰ τοῦ τηλεσκοπίου τὰς ἐν τῇ σελήνῃ φάραγγας καὶ πεδιάδας, βλέπομεν τοῖλάχισον διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ τὰς διαφόρους τῆς λάμπους αὐτῆς ἀπαρχώσεις. Δύο αἰῶνες ἀκριβῶς παρήλθον ἐκτοτε καὶ κατ' οὐδὲν μετεβλήθη ἡ φύσις τῆς ἀνθρωπότητος· τὰ αὐτὰ πάντοτε ἐλαττώματα, ὡς καὶ τὰ αὐτὰ προτερήματα, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι τὰ ἰδικὰ μας πάθη εἰσὶ μικρογραφία ἐκείνων, εἰσὶ μικροὶ λίμνης· κυματισμοὶ ἐνώπιον ὠκεανίου λαίλαπος.

Εὐρισκόμεθα περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1689. Τὸ γλυκὺ τοῦ Βοσπόρου κύμα ἀνεπαύετο ἐκ τῶν τοῦ χειμῶνος τρικυμιῶν καὶ ἡ γῆ πρασινίζουσα εἰδείκνυεν ὅτι τὸ ἔαρ ἐπλησίαζε. Μετὰ ψυχρὰς χειμερινὰς ἡμέρας καὶ καταγίδας, ὁ ἥλιος εἰδείκνυεν πάλιν λάμπων τὸ πρόσωπόν του· αἱ Ἀπόκρεα εἶχον παρέλθει· καὶ ἡ τῶν νερῶν προσωπίς δὲν ἤρμοζε πλέον αὐτῷ. Ἦτο πρῶτα· ἡ ἐνόδος πόλις τοῦ Κωνσταντινοῦ εὐρίσκειτο εἰς κίνησιν· σώματα στρατιωτῶν διεβαίνον ἀνὰ τὰς ὁδοὺς συνοδευόμενα ὑπὸ πολεμοφίλων γενιταίων καὶ πλοῖα πυρτωθῶς ἐν ταῖς ναυσάθμοις κατεσκευάζοντο· καθ' ἡμέραν νέαι στρατολογίαι ἐνηρῶντο καὶ νέα ἀποσπάματα ἐπεβιβάζοντο ἐπὶ τῶν πλοίων ἀποσελλόμενα εἰς τὴν πολυπαθὴ γῆν τῆς Πελοποννήσου. Οἱ τῶν φόρων εἰσπράκτορες ἀνηλεεῖς καὶ ἀπάισιοι περιήρχοντο μετὰ σπουδῆς ἀδιακρίτως πιέζοντες βαγιάδες καὶ μουσουλμάνους. Τί συνέβαρτετε τὸ Βυζάντιον; Τὰ δύο θηρία εἶχον συμπλοκῆ· ἡ βασιλισσα τοῦ Βοσπόρου ἐμάχετο πρὸς τὴν βασιλισσάν τοῦ Ἀδρια. Ἡ πρώτη μετὰ τοὺς Σιλιχτάρους τοὺς Ἀλγερίους πειρατὰς, τοὺς Γενιτάρους, ἡ δευτέρα μετὰ τοὺς εὐγενεῖς τῆς τοῦ Ἐπι-

νησίους σωματάρχας, τοὺς Ἕλληνας ἀρματολούς καὶ πειρατὰς καὶ τοὺς Μελιταίους ἱππότες. Ἡ σύγκρουσις ἦτο σφοδρὰ, ἀλλὰ καὶ οἱ γίγαντες ἦσαν ῥωμαλέοι· καὶ εἶχε φουεθὴ ὁ Καϊνιζμαρκ καὶ ἄλλοι γενναῖοι πολεμισταί, ἀλλ' ἔζη ἀκόμη ὁ Μοροζίνης καὶ ὁ μετ' αὐτὸν Μοκονίγος· εἶχον φουεθὴ πολλοὶ ἄνδρες καὶ διάσημοι Τούρκοι, ἀλλ' ἔζη ἀκόμη ὁ Κρουπρούλλης καὶ ὁ διαβόητος πειρατὴς Μετσομόρτος. Ὁ ἀγὼν ἄρα προύμνηυετο ἐπὶ δεινός· καὶ διὰ τοῦτο τὸσαῦτα κίνησις ἐπλημμύρει ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Μεταξὺ τοῦ πλήθους εἰς τὰς ῥύμας τοῦ Γαλατᾶ περιεφέροτο καὶ νέος τις εἰκοσιπενταετῆς περιπύου ἦν ἡλικίαν, τοῦ ὀνόμου ἡ Ἰλαρὰ καὶ μελαγχολικὴ ρουσινογυμῆ καὶ τὸ ἄσκαπον βῆμα προύκόλου ἀμέσως τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ παρατηρητοῦ. Ποδῆρης κατανόχρους ἐσθῆς, ἐξ ἐκείνων ἃς ἔφερον τότε οἱ λόγιοι καὶ πάντες οἱ προσώτες, ἡ παρεμφερὴς πρὸς τὸ ἴσον τῶν ἱερῶν καὶ κοινῶς καλουμένη τσοομπέξ ἀπέκρυπτε τὴν ἐκ τῶν κινήσεων του καὶ τοῦ βεδίσματος μαντευομένην κομψότητα τοῦ ἀνυστήματός του, τὴν δὲ ζανθὴν κεφαλήν του ἐκάλυπτεν ὁ τῶν λογισμάτων σκούφος. Τρις ἡ τετράκις διήλθεν ἐκ μιᾶς ἀποκέντρου ἀγυιᾶς καὶ πάλιν ἐπανέστρεφεν ἀντιπομόνων, ὡσεὶ ἀναμένων τινὰ ἰστορία ἐκ τῆς ἀντιθέτου τῆς ὁδοῦ γωνίας ἐφάνη ἐργασμένη χαρίζεσθαι καὶ μικρὸσωμος νεῖνι, ἥτις πηδῶσα μέλλον ἡ βαδίζουσα ἔρχετο πρὸν τὸν ζανθόκομον νέον. Τὸ ἐξωτερικόν τῆς εἰδείκνυεν θραπινιδια οἴκου εὐπόρου.

— Καλ' ἡμέρα κύριε Ἀλέξανδρε, εἶπεν ἅμα πλυσίασκα.
— Καλ' ἡμέρα Σοφία. Τί κάμνει ἡ κυρία σου;
— Πολὺ καλὰ. Δὲν ἤξεύρω τί ἔχει αὐταῖς ταῖς ἡμέραις καὶ εἶναι πάντοτε συλλογιαμένη.

— Ἄκουσε Σοφία. Μίαν ἐντολήν καὶ τελευταίαν σήμερον θὰ σοῦ δώσω εἰσαί τόσοσιν καλῇ ὥσπερ πιστεύω ὅτι δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῆς αὐτήν. Ἄλλως τε δὲ θὰ σὲ ἀπαμείψω ἀρκούντως διὰ τοὺς κόπους σου.

— Τέλος πάντων, τέλος πάντων κύριε Ἀλέξανδρε, ὅπου ἀπεφασίσαστε μίαν φορὰν εἰς τὴν ζωὴν σας νὰ μοῦ δώσητε μίαν παραγγελίαν. Τόσων καιρῶν τώρα ἀγαπάτε τὴν κυρίαν Ἀναστασίαν καὶ ἀκόμη δὲν κατορθώσατε νὰ τῆς τὸ ἐποδείξητε.
— Ἐγχεῖς δίκαιον. Ἀλλὰ νὰ πόρα τέλος πάντων ἐτελειώσων τὰ ψέμματα. Λέβει σὲ παρακαλῶ αὐτὸ τὸ ἔργον καὶ ἐγγχειρῶ τὸ εἰς τὴν κυρίαν σου.

Ἐπὶ τῇ εἰσῆ τῆς ἐποπολῆς ἡ Σοφία εἰδίσασεν ὀλίγον. Ἄλλ' οἱ λόγοι τοῦ Ἀλεξάνδρου συνοδευόμενοι μάστιχα ὑπὸ τῶν συνήθων παισιωτέρων καὶ ἀκτινοβολούντων ἐπιχειρημάτων κατέπεισαν τὴν μικρολόγον τῆς θραπινιδια σκευῆσιν. Ἐθέσε τὴν ἐπιστολήν εἰς τὸν κόπον τῆς· καὶ ἀπῆλθε διαβεβαιώσασα τὸν Ἀλέξανδρον

ὅτι θέλει δοθῆ ἀσφαλῶς.

Οὗτος θραδαὶ καὶ ἀναποφασίστω εἴμητι ἐδάδισεν ἐπ' ὀλίγον σιωπηλὸς καὶ συγκεννημένος. — Καταγράφοντες ἐκ πλοῦσιος Φαναριωτικοῦ οἴκου ἐσπούδαζε τὴν ἱατρικὴν ἐπιστήμην εἰς τὸ ἐν Ρώμῃ Ἑλληνικὸν Γυμνάσιον ὅτε ἡ ἀπρόοπτος εἰδησις θραείας τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀσθενείας τὸν ἠνάγκασε νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου καὶ διέμενε κάτοχος μεγάλης περιουσίας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Ἡ εὐγενὴς αὐτοῦ καρδιά ἠράσθη· ἀλλ' ἠράσθη οὐχὶ δι' ἔρωτος κοινού· ἐν τῇ φαντασίᾳ του ἐνόμιζεν ὅτι κατέπιπτε πρὸ τῶν ὀμμάτων ἐκείνης ἦν ἠγάπα ἐὰν ἐξέπραξε πρὸς αὐτὴν τὸν ἔρωτά του. Πλοῦσιος καὶ γενναῖος κάτοχος ἦτοσε νὰ μανθάνῃ διὰ τῆς ὑπερετρίας πᾶν, ὅτι ἡ κόρη τῶν ὀνειρῶν του ἔπραττε, καὶ οὕτως ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ νύξανε τὸ πάθος του.

* * *

Μετὰ πολλὰς σκέψεις καὶ ἀναβολὰς ἐτόλμησεν ἐπὶ τέλος νὰ πέμψῃ πρὸς αὐτὴν ἐπιστολὴν ἐκράζουσαν τὸν ἔρωτά του· ἀλλ' ἤθελε καὶ νὰ δικαιολογησῆ τὸ διάβημα τοῦτο δεικνύων εἰς αὐτὴν πᾶσον σκοπὸν εἶχεν ὁ ἔρωτος του. Ὀλίγον θάρος μόνον ἐχρειάζετο ἀφοῦ τὸ πρῶτον θῆμα ἐγένετο. Ἐπορεύθη λοιπὸν εἰς τινὰ γρατὰν ἑίαν του, ἦν συνήθως ἐπισκεπτόμετο. Αὐτὴ ἀπὸ τὴν μελαγχολίαν καὶ τὴν ἀφαίρεσιν ἀπὸ τοὺς τρόπους καὶ τὰ κινήματα τοῦ Ἀλεξάνδρου, πεπειραμένη εἰς τὰ τοιαῦτα, ἀμέσως εἶχεν ἐνοήσει· τί συνέβαινον ἐν τῇ καρδίᾳ του. Διὰ καὶ μετὰ τὰς πρώτας λέξεις.

— Τί ἔχεις παιδί μου, τῷ εἶπε τώρα αὐταῖς ταῖς ἡμέραις καὶ εἶσαι τόσοσιν λυπημένος;

— Ἔγω, θεῖσά μου;

— Ἐλα δὰ τώρα ἀπὸ μένα θὰ τὰ κρύψῃς;

Ἦμιον δὰ νεγὰ μιά φορὰ κ' ἐγὼ καὶ ξεύρω τῆς νεότης ταῖς πίκραις. Στοχηματίζω πῶς κάποιον ἀγαπᾷς.

— Ἄς εἶναι. Ἀφοῦ τὸ ἐκατάλαβες ἃς σοῦ τὸ φανερώσω.

— Ναι, θεῖσά μου, ἐρωτευμένος εἶμαι.

— Μπα, παιδάκι μου. Καὶ γι' αὐτὸ πικραίνεσαι; Τέτοιο νέο σὺν κ' ἐσένα ποῦ κέρη δὲν τὸν θέλεις; Πές μου, μὴν ἀγαπᾷς τὴν Ραλλοῦ, τοῦ γετόμου μας...

— Ὁχι, θεῖσά Δόμνα, ἄφες νὰ σοῦ πῶ...

— Ἄ, ἄ! Κατάλαβα. εἶναι ἡ φρόσων, ἡ μευροματὰ τοῦ κῆρ Σκαρλάτου.

— Ἄφες, θεῖσά μου, νὰ σοῦ τὴν πῶ. εἶναι κρηκηνοπούλα.

— Πώς τὴν λένε;

— Ἀναστασία.

— Ἄ! τὴν Ἀναστασία τοῦ Βουχουζεσῆ, τὴν ἀνεψιὰ τοῦ κυρ Δούκα; αἱ καλά! Πῶς δὲν μοῦ τὸ λές τόσον καιρῶ; Καλὴ νόφη γιὰ σένα. Καὶ ἀπὸ μεγάλο πζάκι εἶναι καὶ χρήματα ἔχει. Δὲν εἶναι μεγάλη δουλειὰ νὰ πάγω νὰῖθω τὴν θείκτης τὴν κυράτσα Κουζηνὴ καὶ νὰ τὰ ποῦμε....

Ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε κρεμασθῆ εἰς τὸν λαμιὸν τῆς θείκας του. Δὲν ἐγνώριζε πῶς νὰ τῆ ἐκφράσῃ τὰς εὐχαριστήσεις του· ἡ μορφή του ἠκτινοβόλει ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἐλπίδος. Ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν ἤδη φθάσει ἡ σιγμὴ ἐκείνη καθ' ἣν ἡ Ἀναστασία θὰ ἦτο ἰδική του, καθ' ἣν ἐλευθέρως θὰ ἠδύνατο νὰ ἀτελείῃ ἐπ' ἀπειρον τὸ γλυκὺ πρόσωπόν της.

Ἐξῆλθε πλήρης χαρᾶς καὶ περιεφέρτετο εἰς τὰς ὁδοὺς σκιερῶν ὡς παῖς. Τὰ πάντα τῆ ἐφαίνοντο βόδινα. Τὶ τοῦ ἔλειπε νὰ καταστῆ ἄξιος τῆς ἀγάπης της; Ἡ νεότης, ἡ καλλονή, ἡ καταγωγή, ἡ παιδεία, ὁ πλοῦτος. Τὰ πάντα κατέιχε· διατί λοιπὸν ἤθελον τῷ ἀρνηθῆ;

Τοιαῦτα ἐν τῇ διανοίᾳ του ἀνακυκῶν καὶ βαδίζων ἀσκόπως διηυθύνετο ἀνεπαίσθητος πρὸς τὴν οἰκίαν ἐκείνης. Ἐνεκα δὲ τῆς ἀραιρέσεως εἰς ἣν εὐρίσκετο προσέκρουσεν εἰς ἕτερον διαβάτην ὅστις ἐπασχεν, ὡς φαίνεται, ἐκ τῆς αὐτῆς ἀθεσιείας. Ἦν δὲ οὗτος ἀνὴρ ὡραῖος μὲ φυσιογνωμίαν ἐπιβάλλουσαν· δὲν εἶχε τὴν γυναικοειδῆ ἐκείνην καλλονὴν, τὸ λεπτοφυῆ καὶ ἀπαλὸν δέρμα, τὴν ξανθὴν κόμην καὶ τὸν ἰακρὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου. Εἶχεν ἀπαρσάπτοντας μέλανας ὀφθαλμοὺς καὶ πλατεῖς μύσασκας. Τὸ ἐσκληρωμένον τοῦ προσώπου του δέρμα ἐδείκνυεν ἄνθρωπον πολλὰς ὑποστάνας κακουχίας ἐνῶ τὸ ἀνδροπρεπὲς αὐτοῦ παράστημα ἐπέβαλλε τὸν σεβασμὸν εἰς τὸν παρατηροῦντα αὐτόν. Τὸ κόκκινον φέσιον, τὸ ὄποιον ἡ φουβία συνεπλέκετο μετὰ τῆς πυκνῆς μελαίνης κόμης του καὶ ἡ κατάλευκος φουβία ἐλλὰ ἦτις ἠωρεῖτο κανονικῶς, ἐνῶ ἐβάδιζε, προσέθετο πλεονα χάριν εἰς τὸ σύνολόν του. Ἡ βαρύτερος πορφυροχρῶνος φλοκάτη καὶ τὰ χρυσᾶ ποικίλαματά της γολῆς του, ἀπετέλουσαν τὴν ἐπιστητὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὸ βάσον τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ὁ ἄγνωστος ἀντιπαρήλθε, βαδίζων δὲ πρὸς τὴν αὐτὴν καὶ ὁ Ἀλέξανδρος διεύθυνεν ἀλλὰ μετὰ βήματατος σαθεροῦ καὶ ἀποφασιστικῶ ταχέως προσπορεύθη. Μακρόθεν ἐφαίνετο ἡ οἰκία τῆς Ἀναστασίας· ἐπὶ τοῦ παραθύρου διεκρίνετο ἡ μορφή της, ἡ δὲ χεὶρ αὐτῆς σηραίζουσα τὸ ὡραῖον πρόσωπόν της ἐκράτει ἐν ἄνθος, ἐν βόδον. Ὁ φουσανελλοφόρος διήλθε κάτωθεν τοῦ παραθύρου της καὶ ἐχαιρέτησε, αὐτὴ δὲ ἀφῶ ὠσπράνθη τὸ βόδον τὸ ἀφῆκε μηδιδῶσα νὰ πῆσῃ πρὸ τῶν ποδῶν του. Οὗτος κύψας ἀμέσως

ἐλαθεν αὐτό, τὸ ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του καὶ παρῆλθε ἔταν ὅμως καὶ δευτέραν φοράν ἠθέλησε νὰ ὠσπράνθη αὐτό παρατήρησεν ἐνὸς τῶν φύλλων περιπελεγμένον μικρὸν τεμάχιον χάρτου ἐπ' οὗ ἦσαν διὰ λεπτῆς γραφῆς κεχραχρημένα ἑξῆς τινές.....

(ἔπεται συνέχεια)

A. MATESSIS.

PAOLO GIACOMETTI

Η ΓΥΝΗ ΕΙΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΓΑΜΟΝ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ.

[Συνέχεια· ὄρα φουλ. 22.ον]

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

Οἰκία τοῦ κυρίου Ματθία. Εἰσοδος ἐν τῷ μέσῳ. Θύρα δωματίου δεξιᾶ καὶ ἑτέρα ἀριστερᾶ τραπέζια, καρέκλαι καὶ λ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΑΜΑΛΙΑ καὶ ΕΡΡΙΚΟΣ

ΑΜΑΛ. Λοιπὸν εἶσαι εὐχαριστημένος ὅτι μένεις μετὸν πάππον;

ΕΡ. Ὄ! ἐνοεῖται, εὐχαριστημένος καὶ πολὺ μάλινα! μοὶ φαίνεται ὡς ὄνειρον ὅτι ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν Σχολὴν ἐκείνην... Σὺ ζεῦρεῖς πολὺ καλά ὅτι θέλω νὰ γείνω καλλιτέχνης ὡς ὁ πατὴρ μας.... διατί λοιπὸν ν' ἀντιπαθῶς εἰς αὐτὴν μου τὴν κλίαν; Ὁ πάππος ἐπ' ἐναντίας θὰ με σπουδάσῃ, θὰ με σείλῃ εἰς τὴν ἀκαδημίαν.

ΑΜΑΛ. Καὶ τὴν μητέρα δὲν τὴν σοχάζεσαι;..

ΕΡ. Πῶς δὲν τὴν σοχάζομαι; ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ, αὐτὴ ὅμως δὲν με ἀγαπᾷ.

ΑΜΑΛ. Ἀπατᾷσαι, ἔρῃκε... κ' ἐγὼ αὐτὸ ἐπίσειον, ἀλλὰ συμβαίνει ὅπως τὸ ἐναντίον, ἠξεύρεις;... ὦ, τὴν πτωγὴν μητέρα μας! ὑπέφερε πολὺ, καὶ δὲν δύναιμι πλέον ν' ἀντιῶς εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ τὴν ἐναγκαλισθῶ... ὁ πάππος δὲν θέλει, ἀλλ' ἐγὼ....

ΣΚΗΝΗ Β'.

Ὁ κ. ΜΑΤΘΙΑΣ καὶ οἱ ἄνω.

ΜΑΤΘ. (ἐκ τοῦ μέσου) Παιδιά μου, ἐδῶ εἶμαι κ' ἐγὼ χεῖρε καὶ χόρνευ, ἀγαπητὴ μου Κάρολε δευτέρη, διότι ἐφροντίσα δι' ἐσέ· ὠμίλησα μὲ ἕνα ἱκανὸν γλύπτων ὅστις ἦτο γενὸς φίλος Καρόλου τοῦ πρώτου, τοῦ πατέρα σου, καὶ θὰ σὲ πάρῃ μαζί του, θὰ γείνη διδάσκαλός σου.

ΕΡ. Ὄ, ποῖα εὐχαρίστησις! σ' εὐχαριστῶ, καλὴ μου πάππε.

ΜΑΤΘ. Ἐν τοσοῦτῳ πήγαμε εἰς τὸ δωμάτιόν σου νὰ μελετήσῃς.

ΕΡΡ. Ἀλλὰ πρῶτον ἤθελα....

ΜΑΤΘ. Σὰν τί;

ΕΡ. Μοὶ τὸ ἐπιτρέπεις;

ΜΑΤΘ. Σοῦ ἐπιτρέπω τὰ πάντα.

ΕΡ. Λοιπὸν θέλω νὰ σὲ φιλήσω.

ΜΑΤΘ. Ναι, ἀγαπητὴ μου! (τὸν ἀπαξεται) καὶ νὰ γείνης ἄξιος, ζεῦρεῖς; νὰ γείνης ἱκανώτερος ἀπὸ τὸν Μιχαὴλ Ἀγγελον.

ΕΡ. Κάτι θὰ γείνω βέβαια· ἔχει γείνῃ καλὴ μου καλὴ μου πάππε. (ἀωέρεται)

ΜΑΤΘ. (θεωρῶν αὐτὸν ἀπερχόμενον) Ὅλος, ὅλος ὁ υἱός μου! μοῦ φαίνεται πῶς ἡ ψυχὴ του περιφέρεται ἐδῶ τριγῶρόν μου!

ΑΜΑΛ. Καὶ διὰ τὴν Ἀμαλίαν ἐφροντίσατε.

ΜΑΤΘ. (καθίσας) Δι' ἐσέ; Σὺ τὸ παραξήλωσες! σ' ἐπῆρα ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ σπῆτι, εἶναι ἀλήθεια, ὅμως πάντα εἶμαι θυμωμένος ἐναντίον σου... ἔλα ἔδῳ, μικρὴ μου κατεργάρα. (καθίσας αὐτὴν ἐπὶ τῶν γονάτων του) Ἐνθυμοῦμαι ὅταν ἦσουν πολὺ μικρὰ, σ' ἐχόρευε 'ς τὰ γόνατά μου... (ὡσεὶ θέλων νὰ πράξῃ τοῦτο καὶ τώρα) ἀλλὰ τώρα εὐρίσκω δυσκολίας! Πέ μου με εὐχαρίστησι σου μένεις μετὸν πάππο;... ἀνασενάζεις;... δὲν εἶσαι εὐχαριστημένη;... (ἀπομακρύνων αὐτὴν) Καὶ τί σκέπτεσαι;...

ΑΜΑΛ. Τὴν μητέρα μου!...

ΜΑΤΘ. Ἐνόμιζα ὅτι ἀκόμη ἐσκέπτεσο ἐκεῖνο τ' ἀρχοντόπουλο... πρόσχε, ζεῦρεῖς! πρέπει νὰ τὸν λησμονήσῃς μᾶζ φορὰ διὰ πάντα... δὲν τὸν εἶδες ὅπου ἐφυγε;

ΑΜΑΛ. Ἐμελλε νὰ μοὶ φανερώσῃ ἐν μουσικόν ἤλθατε σεῖς ἐξαφνα, καὶ εἰς τὴν παρουσίαν σας δὲν ἐτόλμησης...

ΜΑΤΘ. Ποιὸς ζεῦρεῖ τί μουσικόν!

ΑΜΑΛ. Εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ γνωρίσωμεν... Ἐὰν σεῖς, παραδείγματός χάριν, τὸν ἐζητούσατε;

ΜΑΤΘ. Ἐγὼ; καὶ νομίζεις ὅτι θάττον καλὸ αὐτό;

... (Καὶ δὲν ζεῦρεῖ ὅτι τρεῖς ὥρας ἔτρεχα νὰ τὸν εὔρω κ' ἔχασα τὸν κόπο μου!)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Εἰς ΤΥΠΗΡΕΤΗΣ καὶ οἱ ἄνω.

ΤΥΠΗΡ. Κύριε πλοίαρχε, ἕνας νέος ζητεῖ νὰ σὰς ὀμιλήσῃ.

ΑΜΑΛ. Μήπως εἶναι!...

ΜΑΤΘ. Πῶς ὀνομάζεται;

ΤΥΠΗΡ. Ῥαφαὴλ Ῥενοῦκκης.

ΑΜΑΛ. Ἄ! αὐτὸς εἶναι! (χαίρουσα) εἰπέ του νὰ ἔλθῃ...

ΜΑΤΘ. Ὅχι. Τί εἶναι; σ' ἔκαμα νοικοκυρὰ 'ς τὸ σπῆτι μου; πὲ του νάλθῃ. (ὁ ὑπηρετὴς ἐξέρχεται.)

ΑΜΑΛ. Τώρα θὰ τὸν παρακαλέσω ἐγὼ ἡ ἰδία...

ΜΑΤΘ. Ὅχι, κυρία... σ' ἀποσυρθῆς εἰς τὸ δωμάτιόν σου.

ΑΜΑΛ. Ἀλλὰ τί κακὸν θὰ ἦτο ἂν εἰς τὴν παρουσίαν σας...

ΜΑΤΘ. Πήγαμε μέσα, σοῦ λέγω.

ΑΜΑΛ. Εἰσθε κακῶς!

ΜΑΤΘ. Ἐγὼ εὐχαρίστησι 'ποῦ τὸ ἔμαθα· καὶ πρόσχε μὴ κινηθῆς ἀπὸ ἐκεῖ.

ΑΜΑΛ. (Δι... θέλω νὰ τὸν ἴδω!) (ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΡΑΦΑΗΛ καὶ ὁ ἄνω.

ΡΑΦ. Κύριε...

ΜΑΤΘ. (σοβαρῶς) Δουλός σας· καθίσατε.

ΡΑΦ. Σὰς εὐχαριστῶ πρώτην φοράν με εἶδετε εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἀνεψιᾶς σας.

ΜΑΤΘ. Ναι, κατὰ δυσυχίαν σας.

ΡΑΦ. Ἐγὼ τότε ἔμεινα ἀμυχανῶν, δὲν ἤξευρα τί νὰ σὰς εἶπω, καὶ ἐφυγον· τίς οἶδεν ὅποιαν γνώμην ἐσηματίσατε δι' ἐμέ.

ΜΑΤΘ. Πολὺ κακὴν.

ΡΑΦ. Τὸ ἐγνώρισον, καὶ διὰ τοῦτο ἦλθον νὰ δικαιολογηθῶ, ἵνα μάθητε τοῦλάχιστον ὅτι ἂν κακὴ μοῖρα με καταδιώκῃ, ὅμως εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος. Ἠγάπησα καὶ ἀγαπῶ τὴν ἀνεψιάν σας· ἐφῆρθη ὡς νέος, δηλ. ἀπερισκέπτως, ἐρχόμενος κρυφίως εἰς τὴν οἰκίαν της... ἀλλ' ὁ πτωχὸς φοβεῖται πάντοτε· κακῶς ἐπραξα καὶ αἰσθάνομαι ἐλέγχους συνεδῶτος· μάλινα σπαράσσεται ἡ καρδιά μου σκεπτομένου τὴν Ἀμαλίαν ἦτις βεβαίως με ἀγαπᾷ ἀκόμη, καὶ θέλει καταδικασθῆ νὰ νυμφευθῆ τὸν κύριον Ἰγνάτιον.

ΜΑΤΘ. Δὲν θὰ τὸν νυμφευθῆ διόλου μάλινα.

ΡΑΦ. Ἀλλὰ τότε θά τὴν υποβάλωσι εἰς σκληροτάτας βασάνους.

ΜΑΤΘ. Ὁχι, κύριε, διότι ἡ Ἀμαλία εἶναι ἐκεῖ, εἰς ἐκεῖνο τὸ δωμάτιον.

ΡΑΦ. Καὶ εἶνε δυνατόν; . . .

ΜΑΤΘ. Δὲν τὸ ἤξεύρατε; (ἐκάμα τὴν κουταμάρα καὶ τοῦ τὸ εἶπα!)

ΡΑΦ. Κύριε, ἂν ὀφείλω νὰ μὴ τὴν ἴδω ποτὲ πλέον, ἔχω καθήκον νὰ δικαιολογηθῶ πρὸς αὐτήν.

ΜΑΤΘ. (τρέμων) Ἄ! . . . νὰ δικαιολογηθῆτε; . .

ΡΑΦ. Ἡ συγκριμὴ τῆς εἶναι ἀναγκαῖα ἐπιτρέψετε ἵνα ἐπὶ μίαν μόνην στιγμὴν τὴν ἴδω.

ΜΑΤΘ. Ποτὲ δὲν θά τὴν ἴδῃτε.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΑΜΑΛΙΑ καὶ οἱ ἄνω.

ΑΜΑΑ. (προβάσα ἤδη, τὴν στιγμὴν ταύτην εἶναι πηριον τοῦ Ματθία, λαβομένη δὲ τῆς χειρὸς αὐτοῦ λέγει) Δικαί;

ΡΑΦ. Ἀμαλία!

ΜΑΤΘ. Ἄ! φύγε ἡλίγωρα, ἀδιάντροπη.

ΑΜΑΑ. Ἐλα λοιπὸν, ἡσχάσετε τώρα, παππουλάκη μου!

ΜΑΤΘ. Φύγε, σοῦ λέγω (τὴν ὄβει εἰς τὸ δωμάτιον) (πρὸς ποῦ μῶναι! ἐμπρός, κύριε, ἴστε μου αὐτὸ τὸ μυστικὸν ἠέλεατε νὰ φανερώσετε εἰς τὴν ἀνεψιάν μου ὅταν ἐξάρνα σὰς ἐπίασα.

ΡΑΦ. Ἄ! αὐτὸ ἴσα ἴσα ἦλλον ἀκούσατέ με. Τετραετὴς ἔμεινα ὀρφανός. Ὁ ζωγράφος Δανιὴλ, γενὸς φίλος τοῦ πατρός μου, πτωχοῦ καλλιτέχνου, λαθῶν οἶκτον ἐμοῦ με ἔλαβον εἰς τὴν οἰκίαν του, με ἀνέθρεψε, με ἐξεπαίδευσεν ἐν τῇ τέχνῃ αὐτοῦ, ἀγαπῶν με ὡς υἱόν του. ἐγὼ τὰ πάντα ὀφείλω πρὸς αὐτόν, θά ἦμην δὲ ἀγνώμων ἂν ποτε ἤθελον λησμονήσαι τὰς εὐεργεσίας του. Οὗτος ἔχει θυγατέρα, ἥτις ὀνομάζεται Μαρία, μεθ' ἧς διήλθον τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν, καὶ ὡς ἀδελφοὶ συνανειτρόφησεν καὶ ἀγαπήθημεν. Πρὶν ἢ ζητήσω τὴν χεῖρα τῆς Ἀμαλίας, ἤθελεν νὰ λάβω πρῶτον τὴν συγκατάθεσιν τοῦ δευτέρου πατρός μου, ὅταν μίαν ἡμέραν μ' ἐκάλεσε καὶ τρυφερῶς ἐναγκαλιζόμενός με μοι εἶπεν ὅτι εἶχεν ἀποφασίσει ν' ἀνταμείψῃ τὴν πρὸς αὐτὸν σοργὴν μου διὰ τῆς χειρὸς τῆς θυγατρὸς του ὅτι αὕτη πάντοτε ὑπῆρξεν ἡ ἐπιθυμία του ἢ προσφιλοτέρα ἐλπίς του.

ΜΑΤΘ. Καὶ σεῖς ποῦ εἶχτε τὴ γλῶσσά σας;

ΡΑΦ. Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην, σὰς τὸ ὁμολογῶ, δὲν ἠδυνήθην ν' ἀρθρώσω λέξιν. Ἰδὼν τὸν σεβαστὸν ἐκεῖνον ἄνδρα θέτοντα τὴν τρέμουσαν χεῖρα του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, ἐκλιγόντά με ὀδηγὸν καὶ σύντροπον τῆς

θυγατρὸς του, ἀναμνησκόμενος ὅτι μόνος αὐτός ἐφρόντισε δι' ἐμὲ, πτωχὸν ὀρφανόν, ὅτι διὰ τῆς ἐνδελχοῦς αὐτοῦ σοργῆς ἐξήλειψε τὴν περὶ ἐμὲ ἐρήμοσιν τοῦ κόσμου, μορφῶν με ἄνθρωπον, πολίτην καὶ καλλιτέχνην, δὲν ἔλαβον τὴν ἰσχὴν ἢ ν' ἀσπασθῶ τὴν πατρικὴν χεῖρά του καὶ ἔκλινα τὸ γόνυ ἐνώπιον τοῦ εὐεργέτου μου.

ΜΑΤΘ. (συγκεινημένος) Εὐγε! δηλ. ὄλωσ διόλου εὐγε ἔπρεπε νὰ ὁμιλήσητε ἐκάματε πολλὰ κακὰ, διότι ἐπρόκειτο διὰ τὴν καρδίαν καὶ ἴσω; διὰ τὴν ὑπόληψιν μιᾶς ἄλλης κόρης.

ΡΑΦ. Ἰδού τὸ παιδί μου καὶ ὁ ἐλεγχος τῆς συνειδήσεώς μου ἀλλὰ πολλὴν θά ἔφερον λύπην εἰς τὸν γέροντα ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος εἰς τὴν γάμον μου ἐβλεπε τὴν εὐτυχίαν τοῦ πλάσματός του υἱός θά ὠμίλει ἴσως, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἔλαβον τὸ θάρρος ἢ ἀγνωμοσύνη μοι ἐμπνέει φράξιν.

ΜΑΤΘ. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ ὅποιος κρυφὰ ἐμβαίνει εἰς τὸ σπῆτι μιᾶς νέας, ὁ ὅποιος με χιλιά δρῶν πανουργοκαμώματα κατορθώνει ὡς αὐτὴ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ, καὶ ἐπειτα τὴν ἀφίνει ἔς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ, αὐτός ὁ ἄνθρωπος ποῖον ἀποτέλεσμα φέρει εἰς τὴν συνείδησί σας. . . ἂν ἔχετε συνείδησι;

ΡΑΦ. Καὶ διὰ τοῦτο ἡ Ἀμαλία δὲν θά με συχωρήσῃ.

ΜΑΤΘ. Ὁ! θά σὰς περιφρονήσῃ μάλιχα. . . . (ὡ τὴν πτωχὴν μου Ἀμαλίαν!)

ΑΑΦ. Περιγράψατέ τῆς σεῖς τὴν θέσιν μου.

ΜΑΤΘ. Δὲν ἔξέρω ἐγὼ νὰ περιγράψω καὶ μὴ με σκοτιζετε. . . πηγαίνετε, πηγαίνετε λοιπὸν νὰ νυμφευθῆτε τὴν ὡραίαν θυγατέρα τοῦ Δανιὴλ. . . τὴν γνωρίζω ὡραία. . . Τῆς Ἀμαλίας θά τῆς εἶρω ἐγὼ σύζυγον, ἐκατὸν θά τῆς εἶρω, διότι εἶναι πολὺ καλλήτερη ἀπὸ τὴν μνηστῆ σας. . . Ἡ Ἀμαλία εἶναι ὅ,τι καλὸν καὶ ὡραῖον δύναται νὰ πλάσῃ ὁ Πλάστης.

ΡΑΦ. Τὸ ἤξεύρω.

ΜΑΤΘ. Ἀλλ' ἴσως τὰ λέγω αὐτὰ διὰ νὰ ὑπάγετε καὶ νὰ πῆτε εἰς τὸν εὐεργέτη σας κύριε, ἀγαπῶ, ἀγαπῶμαι, δὲν ἔμπορῶ καὶ δὲν θά ἠμπορέσω ποτὲ νὰ καταστήσω εὐτυχῆ τὴν Μαρίαν σας; οὔτε δι' ὄνειρον δὲν τὸ σκέπτομαι, ὄχι. . . (Καὶ δὲν τρέχει ἀκόμη εἰς τοῦ Δανιὴλ! . . .) Ὅπως δὴ ποτε ἐγὼ θά ἐναντιούμην, ἢ Ἀμαλία δὲν εἶναι διὰ σὰς. . . (δυστυχῆς Ἀμαλίαν!).

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

ΣΟΦΙΑ καὶ οἱ ἄνω.

ΣΟΦ. Κύριε. . . .

ΜΑΤΘ. (ἰδὼν τὴν Σοφίαν ὀργίζεται) Εἰς καλὴν

στιγμὴν ἐρχεσθε! Ἰδού ὁ νέος ὁ ὅποιος ἐκάμν' ἔρωτα με τὴν θυγατέρα σας, χωρὶς ποτὲ νὰ τὸ ἐνησθήσῃτε, ἐνθ' ὅσον καὶ μόνον διὰ τὸν σύζυγον σας ἐφροντίζετε. . . ἰδού τον, εὐχαριστήθητε τώρα.

ΣΟΦ. Μεγάλως, κύριε, καταγορῶ τὴν διαγωγὴν σας καὶ δικαιοῦμαι νὰ σὰς ζητήσω. . . .

ΡΑΦ. Ἀλλ' ὁ κύριος ἤξεύρει. . . .

ΜΑΤΘ. Ναι, ἔξέρω πολλὰ ὡραία πράγματα! . . .

ἤξεύρω ὅτι ἀποῦ ἦλθε κρυφὰ εἰς τὸ ἐπῆτι, ἀποῦ οἱ ἄεργοι καὶ ὀκνηροὶ ἐσχολίασαν τὸ κίνημά του αὐτό, ἤξεύρω, ναι, ὅτι δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὴν νυμφευθῇ.

ΣΟΦ. Καὶ εἶναι ἀληθές;

ΜΑΤΘ. Ἀληθέστατον, διότι ἔχει προηγουμένην ὑπόσχεσιν εἶναι μνηστευμένη με τὴν θυγατέρα τοῦ διδασκάλου του.

ΣΟΦ. Ἀλλὰ σεῖ; λοιπὸν ἠθέλετε νὰ προδώσητε τὴν ἰδικὴν μου;

ΡΑΦ. Ὁχι!

ΣΟΦ. Καὶ με ὁποῖας ἐλπίδας ἠνάψατε εἰς τὸ γῆθός της τὴν φλόγα ἐνόχου ἔρωτος;

ΡΑΦ. Ἀλλ' ἐγὼ τότε ἠγνόουν τοὺς σκοποὺς τοῦ εὐεργέτου μου.

ΜΑΤΘ. Καὶ αὐτὸ φθάνει, ἐνοεῖτε; (πρὸς τὴν Σοφίαν) Καὶ με αὐτὴν τὴν ὡραίαν πρόρασιν μὲς δαίχνει ταῖς κλάταις του καὶ μὲς ἀφίνει τὴν καλὴν νύκτα.

ΡΑΦ. Ἀλλ' ἐγὼ.

ΜΑΤΘ. Αἶ, φύγετε, φύγετε ἕως οὗ εἶμαι κύριος τοῦ αἵματός μου, πηγαίνετε μακριὰ ἀπὸ τὴν παρουσία μου, διότι εἰσὼς νέος ἀπερίσκεπτος; καὶ χωρὶς τιμῆ!

ΡΑΦ. Χωρὶς τιμὴν ἐγὼ;

ΜΑΤΘ. Καὶ σὰς τὸ ἀποδείχνω!

ΡΑΦ. Ἄ, κύριε! μοι ἐβρίφατε κατὰ πρόσωπον τρομαρὸν λόγον! ἐγὼ ἄτιμος; ἐγὼ υἱὸς καλλιτέχνου; (καλυπτόμενος εἰς τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν) Ἄ, σὰς τὸ ὀρκίζομαι εἰς τὴν τιμὴν μου, ναι, μὰ τὸν Θεόν, εἰς τὴν τιμὴν μου, θά σὰς ἐπανίδω! (ἀπέργεται διὰ τῆς ἐν μέσῳ θύρας λίαν τελορηθῆμένος).

(ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ)

Τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον φυλλάδιον.

Γ. Κ. ΣΦΗΚΑΣ.

Η ΜΚΗΣΙΚΑΚΙΑ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΥ

Ο γελωτοποιὸς καὶ ὁ παλαιστῆς ἐφαίνοντο ὅτι ἦσαν ἀχώριστοι φίλοι.

Τοὺς εἶδον ἴτο πρῶτον ἐν τῇ παλαιστῆρα τῆς Βονωνίας, οὐδέποτε ἐνθυμούμαι νὰ εἶδον φρικτώτερον θέαμα.

Κατόπιν παιγνιδίων τινῶν μεθ' ἱκανότητος μὲν διεξαχθέντων, οὐχὶ δὲ καὶ μεγάλης καινοφανείας, ὁ παλαιστῆς ἀνεβρίχαστο εἰς τὴν κορυφὴν τῆς παλαιστῆρας.

Οὗτος ὁ παλαιστῆς—ὄς ἐν τῇ γνωστοποιήσει ἐκαλεῖτο Παῦλος—ἦτο νεανίας εὐειδής, ζωηρός, ἀκαμπτος, ἔχων τὰ χαρακτηριστικὰ κανονικά, τὸ ὄμμα διάπυρον, οὐλόθρις, ἦτο τέλειος τύπος μεσημβρινοῦ Ἰταλοῦ.

Ὅσακις παρουσιάετο ἐκεῖ ἐπάνω φωτιζόμενος ὑπὸ δέσμης ἀκτίνων ἰσχυρῶν ἠλεκτρικοῦ φωτός ἐξελαμβάνετο, ὡς νεαρός Θεός.

Ὁ γελωτοποιὸς ἐκαλεῖτο Ἰωάννης, μετεσχηματίζετο δὲ εἰς εἰδεχθῆ προσωπιοφόρον μελανῶν τὴν βινά του.

Ἡ σκαία αὐτῆ κηλὶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐψυμμιθιωμένου προσώπου του προῦκάλει τὴν αὐταπάτην ὅτι ἦτο χαινουσα ὀπή.

Περιωρίζετο δὲ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῶν πρώτων ἐπιδείξεων εἰς τὸ νὰ προσποιήται ὅτι ἀποτυγχάνει καὶ εἰς αὐτὰς τὰς εὐκολωτέρας κινήσεις καὶ ἐπιπτε γελωτοῖς χαμαί.

Ἀλλ' ὅταν ὁ συναδελφός του, ὁ παλαιστῆς ἀνήρχετο ἐπὶ τῆς ἀψίδος αὐτὸς ἐτοποθετεῖτο στὸ ἦμισυ ἀπὸ τοῦ ὕψους διάστημα ἐπὶ μετεώρου διαπέδου.

Τότε χωρὶς νὰ ὑφίσταται δύκτιόν τι ὅπως τὸν ὑποδέχεται ἐν περιπτώσει δυνατῆς λειποθυμίας τοῦ γελωτοποιοῦ, ὁ Παῦλος ἐβρίπτετο, προτεινόμενος τὴν κεφαλὴν, ἐκ τοῦ ὕψους κάτω τῆς παλαιστῆρας, δίχην δύτου!

Θὰ συνέτριβεν τὸ κρανίον του ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐὰν μὴ ὁ Ἰωάννης δὲν τὸν συνελάμβανεν διερχόμενον συγκαρῶν αὐτὸν μετὰ τεραστίας δυνάμειος ἐν τῷ μέσῳ κραυγῶν τρόμου καὶ φρενιτιωδῶν χειροκροτημάτων.

Ἀμφότεροι πρὸ πολλοῦ ἐξήσχουν τὰς ἐπικινδυνωδεστέρας ἀσκήσεις εἶχον κερδίσει ἀρχετὰ.

Ἦδη αὕτη ἡ φύσις τῶν ἐπιτυχιῶν των καὶ τῆς εὐτυχίας των ἐγκρατεῖται εἰς τὴν ἐνωσίν των. Μεμονομένοι οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἦτο ἱκανὸς νὰ κερδίξῃ τὰ ζωάρκεια του. Ἐν τούτοις πρὸ τριετίας ἡ ὁμόνοιά των ὀλίγον ἐλειψε νὰ παραχθῇ.

Εἶχον γεννηθῆ ἐν Σικελίᾳ ἐν τῷ αὐτῷ χωρίῳ πλησίον τῆς Κατάνης εἰς τοὺς πρό-

Καί σ' τὸ χωριὸν περιέμεναν τοὺς γάμους νὰ γιορτάσουν. Μπαίνουν σ' τῆς Χρύσας φέροντας σ' τὰ χέρια τὰ σολιδια Ὁ σαρκίος της πούστειλε.

Τὴν βρίσκουν παντρεμένη.

Τὴν νόχτα τοῦ κοιμούντανε ἀξέγνοιος οἱ ἄλλοι, Ἔπερεν αὐτὴ γιὰ ἄντρα της τὸν Κυνηγὸ τὸ χάρο.

Ἐν Πάτραις 1884

ΠΕΡ. Γ. ΡΑΤΤΟΠΟΤΑΟΣ.

ΔΟΚΙΜΙΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗΣ

ΠΙΣ κάθε *) χίλιους ἀνθρώπους 750 ἐξ αὐτῶν εἶνε ἱκανοὶ νὰ μεμψιμοιρήσωσι, 200 νὰ γελάσωσι, 40 νὰ μὴ βλάψωσι τοὺς ἀνθρώπους ἀξίας, 8 ἱκανοὶ νὰ ἐκτιμήσωσι τὴν ἀξίαν καὶ 2 ἀξίας. Ἐνταῦθα παρακαλεῖται ὁ ἀγαθὸς ἀναγνώστης νὰ πεισθῆ ἀκραδάντως ὅτι καὶ αὐτὸς καὶ ἐγὼ εἴμεθα οἱ δύο οὗτοι μεταξὺ τῶν χιλίων.

Εἰς κάθε χίλιους ἀνθρώπους 998 ἐνεργοῦσι κατὰ τὴν κοινὴν γνώμην καὶ δύο κατὰ πρωτοβουλίαν.

Εἰς κάθε χίλιους ἀνθρώπους, οἵτινες λέγουσιν ὅτι εἶνε ἀμαθεῖς οὔτε εἰς ὑπάρχει ὁ ὅποιος πράγματι νὰ μὴν εἶνε τοιοῦτος, ἀλλὰ καὶ οὐδ' εἰς ὑπάρχει μεταξὺ αὐτῶν ὅστις νὰ μὴ εἶνε πεπεισμένος περὶ τοῦ ἐναντίου.

Εἰς κάθε χίλιους ἀνθρώπους οἱ 875 αἰσθάνονται μᾶλλον τὴν ἕβρην ἢ τὴν εὐεργεσίαν, 100 ἐπίσης ἀμφοτέρως καὶ 25 μᾶλλον τὴν δευτέραν ἢ τὴν πρώτην.

Εἰς κάθε χίλιους ἀνθρώπους συσσωρεύοντας πλοῦτον 820 ὑποφέρουσι καθ' ὅλον αὐτῶν τὸν βίον τὰς σερήσεις τῆς πενίας, 125 εὐεργετοῦσι κατὰ τι τοὺς ἄλλους πρὶν ἢ ἀποθάνωσι, 50 ἀπολαύουσιν αὐτὸν μετ' ἀταράχου συνειδήσεως καὶ 5 ποιοῦσι καλὴν χρῆσιν αὐτοῦ.

Εἰς κάθε χιλίας γυναῖκας, αἱ ὅσαι λέγουσιν ὅτι εἶνε γραῖται ἢ ἄσχημαι οὔτε μία ἐξ αὐτῶν ὑπάρχει

(* Τῆς λέξεως ταύτης ποιοῦμεν χρῆσιν ἐνταῦθα καθ' ὃ ἐκφραζούσης μᾶλλον πάσης ἄλλης τὴν ἰδέαν μας, ἅν καὶ γινώσκωμεν ὅτι δὲν χαίρει τῆς ὑψηλῆς εὐνοίας τῶν σχολαστικῶν, περὶ ἧς εὐνοίας οὐδὲ ἡμεῖς διόλου διαφερόμεθα.

ἦτις νὰ μὴ τὸ λέγη ὅπως ὑπονοηθῆ ὑποσηρίζουσα τὸ ἐναντίον.

Εἰς κάθε χίλιους λογιῶν 900 καταγίνονται εἰς τὰ γράμματα ἵνα δι' αὐτῶν ἐπιζητήσωσιν ἄρτον, τύχην, δόξαν· 60 ὅπως ἔχωσι μέσον τι ἐπασχολήσεως καὶ οὕτω ἀποφύγωσι τὴν ἀνίαν, 30 δὲν φθονοῦσι τὸ πνεῦμα τοῦ ἄλλου καὶ 20 καλλιεργοῦσιν αὐτὸ ὅπως ἐσωτερικῶς βελτιώσωσιν ἑαυτούς.

Δ. ΚΟΥΑΟΤΜΠΑΡΔΟΣ.

ΑΙΝΙΓΜΑ

* Ἄν δρῶ συμφῶν ἄγγλικῶν *)
Τοὺς φθόγγους συνενώσης
Τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος
Φίλε, εἰς κατορθώσεως.

* Ἀρκεῖ σ' αὐτὸ τὸ ἄθροισμα
Ἄρθρον νὰ προσκολλήσης
Θῆλυ τὸ γένος κ' ἄτονον
Ὅπως τ' ὀρθογραφίσης.

Οὕτω εἰς εἴρης ἔν κοινόν
Ὅνομα γυναικείον
Ὅπερ ἀρχαία τις καλλονὴ
Μετέτρεψ' εἰς τι εἶπον.

* Ἄν δὲ πόθης ζακυθινὰ
Τ' ὄνομα νὰ ἐκφράσω
(Ναὶ ναί), εἰς πῶ, κ' ἡσύχασε
Ὅτι δὲν εἰς κοπιᾶσω.

(* Ἡ γαλλικῶν

Ἐν Ζακύνθῳ τῆ 10ῃ Νοεμβρ. 1885.

«ΚΑΛΟΚΑΓΑΘΟΣ.»